

திருக்ஞமரன் கலைநெடுள்

திருக்குமரன் கவிதைகள்

தி.திருக்குமரன்

தலைப்பு:	திருக்குமரன் கவிதைகள்
எழுத்தாரு:	தி.திருக்குமரன்
உரிமை:	ஆசிரியருக்கு
முதற்பதிப்பு:	ஆவணி 2004
அட்டைப்படம்:	எஸ்.சிவரூபன்
பதிப்பு:	கரிகனன் பிறின்டேர்ஸ், 424, காங்கேசன் துறை சாலை, யாழ்ப்பாணம்.
பக்கங்கள்:	98
விலாசம்:	தி.திருக்குமரன், 95/1, கச்சேரி நல்லூர் வீதி, யாழ்ப்பாணம்.
விலை:	150/-

காலம் பின்னிய வாழ்வு

என்னுடைய கால் நூற்றாண்டுக்குள்ளான வாழ்வில் சந்திக்க நேர்ந்த அனுபவங்களை “என்னை நெகிழ்தும் மொழியில்” பதிவாக்கி இருக்கிறேன். பெரும்பாலும் அகநிலை வயப்பட்ட இந்த அனுபவங்களின் கால நீட்சி குறித்து காலத்தின் விமர்சனத்தையே நான் பொரிதும் நம்புகிறேன்.

ஒரு மனிதன் தன்னுடைய வாழ்வில் தன்னை மிகவும் பாதித்த சம்பவங்களை ஏதோ ஓர் கலைப்படைப்பினாடாக பகிர்ந்து கொள்ள முன்வரும் தருணத்தில் அதைப் பகிர்பவனும் சாராசரியாகவேனும் அதே பட்டறிவு நிலையை உடையவனாகில் படைப்பு உன்னதமானதாகவும், உயிர்ப்புடையதாகவும் ஆகிவிடுகிறது. அந் நிலைத்தளத்தைக் கடக்காதவனிடம் படைப்புக் குறித்த நிறைவான பிரதிபலிப்பை நாம் எதிர்பார்க்க முடியாது.

இந்த உலகத்தில் பிறந்த பிரக்ஞஞூர்வமான எல்லாப்படைப்பாளிகளுமே தாங்கள் வாழ்ந்த காலத்தை வியந்திருக்கிறார்கள். இந்தச் சமூகத்திற்கு தாங்கள் ஆற்றிய பணியை இனிவரும் சந்ததி எப்படித்தான் செய்யப் போகின்றதோ என்று கவலைப்பட்டிருக்கிறார்கள். இப்படி எண்ணிய எத்தனையோ சிந்தனாவாதிகளின் கால நினைவுகளைக் கடந்து, தன்னுடைய போக்கில் எந்தச் சலனத்தையுமே காட்டாது காலம் மிக வேகமாக ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. ‘வெற்றிடத்துள் காற்றுப்புகும்’ என்பதனை விஞ்ஞானம் கண்டறிவதற்கு முன்னதாகவே காலம் அறிந்து வைத்திருக்கிறது.

ஆதலின், இயற்கை விதிப்படி நானும் என் காலத்தை வியக்கிறேன். நான் அவதரித்த ‘என்னுடைய தமிழ் இனம்’

தன்மீது திணிக்கப்பட்ட, திணிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்ற ஆக்கிரமிப்புக்களை எதிர்த்துப் போராடும் காலப்பகுதியில் பிறந்ததை எண்ணிப் பெருமைப்படுகிறேன். இதற்காக நாம் கொடுத்தவிலை மிகவும் அதிகமாயினும், விடிவதற்குரிய அறிகுறிகள் ஆங்காங்கே தெரிவதாக நான் உணர்கிறேன். எம்முடைய அத்தனை படைப்புக்களின் அர்த்தமும், நிலைத்தலும், அந்த ஒரு விடியலிற் தான் தங்கி இருக்கிறது. இதன் 'வருகைமுறை' பற்றி எங்களுக்குள் நிறையவே கருத்து முரண்பாடு இருக்கிறது. இருக்க வேண்டும். ஆனால் "கொள்கை வேறுபாடு" இருக்கக் கூடாது. இத்தன்மை குறித்து எங்களுக்கு எப்போது பரிச்சயமான தெளிவேற்படுகிறதோ, அப்போது தான் விடுதலை பற்றி ஆரோக்கியமான உரையாடல் ஒன்றை நாம் தொடங்க முடியும். நிற்க,

இதில் புரிந்து கொள்ளல் என்பது மிக முக்கிய மானதாகும். கவிதையாக இருந்தாலும் சரி, சமூக வாழ்க்கையாக இருந்தாலும் சரி தெளிவானதொரு அறிதலிற் தான் சமநிலை தளம்பாத உணர்வுத் தளத்தை நாங்கள் பெற்றுக் கொள்ளலாம். குறிப்பாக சில நூண்ணுணர்வு மிக்க கவிதைகள் அந்தக் கவிஞர் நின்றுபேசிய அனுபவத்தளத்தை விமர்சகர் அண்மிக்காத நிலையிற் தான் பேசப்படாமல் விடுபட்டுப் போகின்றன.

அதேவேளை, கவிஞர் ஒரு பொருள் குறித்து மனதில் நினைக்கின்ற படத்தை பேணாலுடு எழுத்தாக்குகின்ற போது மனதில் எண்ணியதற்கும் கவிதைக்குமிடையே ஓர் இடைவெளி தோன்றும் இதற்குப் பல்வேறு காரணங்கள் இருந்தாலும் இந்த இடைவெளிதான் கவிஞர் தான் ஆரம்பத்தில் எழுதிய கவிதையை சில ஆண்டுகள் கழித்துப் பார்க்கும் போது நகைப்புத் தோன்றுவதற்குக் காரணமாக அமைகிறது. இந்நிலை எனக்கும் நேர்ந்திருக்கிறது. எதிர்

காலத்திலும் நோவேண்டும். அதுதான் வளர்ச்சிக்குரிய அறிகுறி.

என்னுடைய இந்த மொழி ஆழுகைப் பயணத்திற்கு பலர் கை கொடுத்திருக்கிறார்கள், வழி மொழிந் திருக்கிறார்கள். அதில் முக்கியமானவர் யாழ். இந்துக் கல்லூரியில் எனக்குக் கற்பித்த ஆசிரியர் திரு.கமலநாதன் அவர்கள். அவரது பாணியும், சிந்தனை முறைமையும் இன்றுவரை என்னுடைய ஒவ்வொரு நடவடிக்கையிலும் செல்வாக்குச் செலுத்துகிறது. உரிய காலத்திற் தட்டிக் கொடுத்து ‘சொல்லும் முறையாற் சொல்லி’ எனக்குச் சரியான பாதையைச் சுட்டிக் காட்டிய ஆசிரியரை நன்றியோடு இத் தருணத்தில் நினைத்துக் கொள்கிறேன்.

என்னுடைய கவிதைகள், தொகுதி ஆவதற்கு என்னோடு உடனிருந்து, உழைத்து என் அலட்டலக்களை எல்லாம் சுகித்து, சரிபிழைக்களைப் பகிர்ந்து, “என்ன தவம் செய்தனை” என்ற பாடலைக் கேட்கும்போதெல்லாம் உடனே என் நினைவிற்கு வருகின்ற அன்புக்குரிய நண்பன் ‘சிவாவுக்கு’ என் நெஞ்சம் நிறைந்த நன்றிகள்.

அத்துடன் இத்தொகுதிக்கு அணிந்துரை வழங்கியதோடு மட்டுமல்லாமல் தலைநகரில் என்னுடன் பணிபுரிந்த மனிதர்களோடு பழகப் போய் மனம் உடைந்த காலத்தில் எல்லாம் தன்னுடைய கடந்த கால அனுபவங்களை எல்லாம் எனக்குச் சொல்லி “தோணி எல்லாம் போய்விடும் துறை இருக்கும்” என்பதனை நினைவுபடுத்தி என்னுடைய பார்வையைப் பலதளத்திலும் நின்று சிந்திக்கத்தூண்டிய தமிழ் மக்களின் முதுசமாகிய தகைசார் பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி அவர்களுக்கு நன்றி கூறுவதோடு மட்டுமல்லாமல் அவரது நீண்ட வாழ்நாளிற்காக ஆண்டவனை வேண்டுகிறேன்.

பத்திரிகைகளில் எழுதி வந்த என்னை இனங்கண்டு “கொழும்புக் கம்பன் கழுக கவிபாரங்க மேடைகளில்” எனக்கு உரிய இடம் அளித்த கம்பவாரிதி இ.ஜெயாராஜ் அவர்களிற்கும், சக்தி தொலைக்காட்சி, தினக்குரல் போன்ற ஊடகங்களில் நான்பணிபுரிந்த காலத்தில் என்னுடைய ஆக்கங்களை தங்களுடைய நிகழ்ச்சிகளில் ஒலிபரப்பிய ஜீவா தியாகன், லோஷன், எழில்வேந்தன் மற்றும் பனுவலுடாக வெளிக்கொணர்ந்த கவிஞர் அஸ்வக்கோஷ் அவர்களிற்கும் என் நன்றிகள்.

குறிப்பாக இத்தொகுதிக்கான அட்டைப்படத்தை அழகுற வரைந்த எஸ்.சி.வல்ரூபன் அவர்களுக்கும், அதற்கான ஒழுங்குகளை ஏற்பாடு செய்த ஓலியர் சனாதனனிற்கும், இந்நூலைச் சிறந்த முறையில் பதிப்பித்துத் தந்த கரிகணன் பிரின்டேர்ஸ் நிறுவனத்தாருக்கும் என்னுடைய நன்றிகள்.

என்னைச் சந்திக்கும் நேரங்களில் எல்லாம் கை எழுத்துப் பிரதியாக இருந்த கவிதைகளை உடனடியாகப் பதிப்பிக்குமாறு விரைவுபடுத்திய எழுத்தாளர் செ.யோகநாதன் சொன்னது போல, “நாங்கள் என்னதான் பேசினாலும், எவ்வளவு எழுதினாலும் வாழ்வோட்டத்தின் ஒரு கட்டத்தில் எம்முடைய கடந்தகால வாழ்வைப்பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டிய ஒரு தருணம் வரும். அது பத்து செக்கணாகவோ, என் ஐந்து செக்கணாகவோ கூட இருக்கலாம். அப்போது எம்மனக் கண்முன்னே ஒடுகின்ற படங்கள் எமக்குள்ளே ஒரு முழுமை நிறைந்த திருப்தியைத் தோற்றுவிப்பதாக இருக்கவேண்டும். அதுதான் அர்த்தமுள்ள வாழ்க்கையாக இருக்குமே தவிர வேறொதுவுமாக இருக்க முடியாது.”

“நானும் அத்தகையதொரு முழுமை நிறைந்த நினைவுடனேயே விடைபெற விரும்புகிறேன்.”

உணர்வு கலந்த நன்றிகளுடன்
த.திருக்குமரன்

கவிஞர், கவித்துவம், கவிஞர்கள்,
திருக்குமரன் கவிஞரங்கள் கொறிவிட்ட சிற்தனைகள்.

I

கற்கைமூலம் வாழ்க்கையை விளங்குதல், வாழ்க்கை வழியாக கற்கையை அகட்டல் என்னும் கடப்பாட்டுணர்வோடு தொழிற்பட்டுவந்த ஒரு பல்கலைக்கழகத் தமிழ் ஆசிரியன் என்னும் வகையில், பல்கலைக்கழக சேவையிலிருந்து இளைப்பாறியதன் பின்னரும், இளவுயதினரான தமிழார்வலர் சிலர் என் ஒய்வுகால வதிவிடமான கொழும்பில் எனக்கு நண்பர்களாகினர்.

பல்கலைக்கழக ஆசிரிய மாணவ நிலையில் எப்பொழுதும் ஆசிரியர் கைம்மாறாகப் பெறுவதன் செழுமை அவர் கொடுப்பதன் ஆழ, அகலத்தைப் பொறுத்ததாகும். அந்நிலையில் ஆசிரியரின் கொடுப்பனவுக்கும், மாணவரின் தேவை கட்டும் ஒரு தொடர்புண்டு. ஒய்வு நிலையில் வரும் மாணவ தொடர்பாடலில் கொடுப்பனவுக்கான உத்தியோக பூர்வ தேவைகள் இல்லை.

எனது ஒய்வு நிலையில் இத்தகைய இளம் நண்பர்கள் வழியாக நிறைவு செய்யப்படுவதற்கான தேவைகள் பல இருந்தன. இப்பொழுதும் இருக்கின்றன. இத்தகையதொரு தொடர்புதான் திருக்குமரனை என்னிடத்தில் கொண்டு வந்தது. நானும் அவரைக் கெட்டியாகப்பிடித்துக் கொண்டேன்.

திருக்குமரன் எனக்குச் செய்த உதவிகள் போக, அவர், நான் உடற் ககவீனம் காரணமாக அதிகம் அளவளாவ முடியாத, கொழும்பின் தமிழ் இலக்கிய உலகு பற்றிய ஜன்னலாகவும் விளங்கினார். இவை காரணமாக அவரிடத்து ஓர் அன்புணர்வும் என்னிடத்து ஓர் கடப்பாட்டுணர்வும் வளர்ந்து வந்துள்ளன. இந்தப் பின்புலத்திலே தான், என்னுடைய அணிந்துரையும்,

பதவி காரணமாக யாழ்ப்பாணம் சென்ற பின்னரும் உண்மையில் சென்ற பின்னர் தான் அந்த வேண்டுகோள் ஒரு தர்ம வலுவுடன் முன்வைக்கப்பட்டது. அந்த தர்ம வலுவுக்கான காரணங்கள் இரண்டு.

அதில் ஒன்று “விரும்பியவாறு கூறுங்கள் என்றது”, மற்றையது - எழுதுவதற்கான ஓர் எழுத்தாளரைத் தந்தது. சிவா என்பது அந்த எழுத்தாளர் பெயர், முகவிழேஷம் உள்ள ஒரு இளைஞர் எழுதுவதைத் தூண்டுவராக இருக்கிறாரே தவிர பின்போட உதவுகிறவராகத் தெரியவில்லை. அதற்கும் மேலாக நியாயத்தின் குரலைக் கேட்பதில் விருப்புடையவர். இந்தப் பின் புத்திலேயே இது எழுதப்படுகிறது.

II

ஆழத்தின் இன்றைய இளம் தமிழ்க் கவிஞர்களின் கவிதை வெளிப்பாடு பற்றி முதலில் அவதானிக்கப்பட வேண்டியது இவர்களது வாழ்க்கை அனுபவங்களே ஆகும்.

கடந்த 30 வருடங்களாக வடகிழிக்கைத் துவம்சம் செய்யும் போர், போர்ச்குழல், ஆகியவற்றால் பாதிக்கப்படாமல் இப்பகுதிகளுள் தமிழர்கள் எவருமே இருக்க முடியாது. எவருமே இதற்கு விதிவிலக்கல்ல, ஆண், பெண், முதியோர்,

இளையோர் என எல்லோரும் ஏதோ ஓர் வகையிலோ, சில வகைகளிலோ, பல வகைகளிலோ பாதிக்கப்பட்டவர்கள். இந்தப் பாதிப்பு இளைஞர்களைத் தாக்கிய முறைமையினைத் தெளிவறப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும் ஏனெனில் சழைக வியல், மொழியியல்கள் கூறில் இவர்களே பிரதான “Actors” இந்த இடத்தில் வரும் “Actors” என்ற சொல்லுக்கு நடிகர் என்ற வழுமையான மொழிபெயர்ப்புச் சொல்லைப் பயன்படுத்தக்கூடாது. உண்மையில் அது “Those who Acted It out” அதாவது அதனைச் செயல் நிலைப்படுத்தியவர்கள் என்ற கருத்தாகும். உண்மையில் செயற்பட்டோர், செயற்படுவோர் இளைஞர்கள்தான்.

இந்தச் செயற்பாட்டுக்குள் ஈர்க்கப்பட்ட இளைஞர்கள் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு வகையிற் செயற்பட்டார்கள் பாதிக்கப்பட்டார்கள்.

இந்த ஒரு விடயத்தில் வயது போனவர்களிலும் பார்க்க, வயது போகாதவர்களின் அனுபவம் மிகப் பெரியன. வயது போனவர்களால் கனவிற் கூட நினைக்க முடியாதது. ஒவ்வொருவரும் தம்மைப் பற்றிய கய முக்கியத்துவ உணர்வோடு தொழிற்பட்ட அளவிற்கு அவர்கள் வழுமையான வாழ்க்கை முறையில் இருந்து விடுபட்டவர்களாக பியந்த தெறியப்பட்டவர்களாக இருந்தனர். இருக்கின்றனர். இயக்கங்களோடு தம்மை இணைத்துக் கொண்டவர்கள் போக, இணைய முடியாதவர்கள், இணைந்து பின் வெளியே வந்தவர்கள், ஒதுங்கி வாழ்ந்தவர்கள் என எல்லோருமே ஒவ்வொரு விதத்திற் பாதிக்கப்பட்டவர்கள். சிதறிப்போன களிகள் என்பதிலும் பார்க்க, வெடிப்புச் சிதறல்களால் இற்று விழும் கண்ணாடிகளுக்கே இவர்கள் உவமைகளாகச் சொல்லப்படவேண்டும். சுற்றிவர உள்ள சட்டகத்தால் (Frame)

ஒரு கட்டுக் கோப்பு இருப்பது போலத் தெரிகிறதே ஒழிய உள்ளுக்குள் வெடித்துச் சிதறிப்போய் இருக்கிறார்கள். இங்குமில்லாத நிலை, அங்கு மில்லாத நிலை, எங்குமில்லாத நிலை, வெளிநாடுகளுக்குப் போனவர்களுக்காவது இவற்றை வித்தியாச மாகப் பார்க்கக்கூடிய ஒரு காலனித்துவ அனுபவம் ஏற்படும் இங்கு அது கூட இல்லை.

இப்பொழுதுதான் அந்தக் கேள்வியைக்கேட்க வேண்டும். இத்தகையவர்களின் கவிதை எப்படி இருக்கும்? இந்த ஆழமைகளின் பட்டறிவுச் சித்தனைகள் எவற்றைப் பேசும்? எவ்வாறு பேசும்?

III

இவ்வாறு நோக்கும் போது இந்த இளைஞர்களது கவிதைகளை, மிகுந்த புரிந்துணர்வோடு பார்க்க வேண்டியது. அவசியமாகிறது, பானைச் சோற்றுக்குப் பதச் சோறுபார்க்கும் அகப்பை அளவுக்குள் தானும் தொடங்குவதற்குமுன், திருக்குமரனைப் பற்றிய என்னுடைய மனப்பதிவுகளை எடுத்துக் கூறுதல் அவசியமாகிறது. அப்படிக் கூறுவதற்கான காரணத்தையும் பின்னர் கூறுவேன்.

திருக்குமரன் அரசியல், சமூக, இலக்கிய ஆர்வமுள்ள ஒரு சமகால ஈழத்துத் தமிழ் இளைஞர் ஆவார். இவ்வாறு கூறும் போதே அவருடைய தொடர்புகள் எத்தகையனவாக இருக்கும் என்பது இங்கு வாழ்பவர்களிற்குப் பளிச்சென்ற தெரியும்.

இலக்கியத் துறையினரோடுள்ள தொடர்புகள், இலக்கியத் துறையில் நிலவும் கருத்து வேறுபாடுகளுக்குள் இவர் எங்கோ ஓர் இடத்தில் நிற்கும் ஓர் நிலைப்பாடு, இயக்க

அரசியல் பற்றிய ‘பரிச்சயம்’, இயக்கத் தொடர்புகள் உள்ள சிலருடனாவது உறவுவைத்துக் கொள்ளும் அளவிற்கு உரியவர்களைத் தெரிந்து வைத்திருத்தல், மக்கள் பொது (Public) வாழ்க்கை நிலையில் குறிப்பாக தேச நிலைப்பட்ட அரசியலில் ‘ஒடும் புளியம்பழுமும்’ போன்ற நிலை, எனப் பல்வேறு அகநீரோட்டங்களை உள்ளடக்கிய ஒருவராகவே இவர் காட்சி அளிக்கிறார். இவருடைய ஆழமையின் இயல்பு இவரை மிக விரைவாக பரிச்சயப்படுவோருக்கு நண்பர் களாக்கும் தன்மையைக் கொண்டது.

அத்தகைய உறவுகாரணமாக எவ்வரப்பற்றியும் ஆழ்நிலைப்பட எடுத்துக் கூறும் ஒரு சபாவமுன்டு. குடும்பத்தின் ஒரே ஆண் குழந்தை என்ற அம்சமும் இவாது ஆழமையின் சிலமுக்கிய இயல்புகளிற்கு காரணமாக அமைகிறது. குறிப்பாக இரண்டு விடயங்களைக் கூறலாம். ஒன்று – மற்றையோருக்கு உதவ முன்வருவது, மற்றையது – தன்னுடைய மனப்பிழ நிலையில் இருந்து விடுபடாமல் இருப்பது.

இத்தகையதொரு இளைஞர் இலக்கிய முயற்சிகளில் இறங்கும் பொழுது இவரது ஆழமையின் கவாரசியத்தன்மை மேலும் அதிகரிக்கிறது.

இதுவரை கருத்து ரீதியாகக் கூறியவற்றை நடப்பு நிலையிற் கூறினால் இவர் நிறைய வாசிப்பவர், அதனால் வலுவான விமர்சன அபிப்பிராயங்களைக் கொண்டவர், தமிழர் விடுதலை அரசியலில் ஈடுபாடு கொண்டவர், அதில் முன்னிலை இடம் பெறும் சிலரை நன்கு தெரிந்தவர், பல துறைப்பட எழுதுபவர். ஒட்டுமொத்தமாகச் சொன்னால் பல பரிமாணங்களை உடையவர், தன்னை மறைத்துக் கொள்ள முடியாதவர். விரும்பாதவர், செல்லப்பிள்ளை பின்புலம்

காரணமாக இவருடைய தொழிற்பாடுகளில் ஓர் உணர்ச்சி பாவும் முக்கியமாக இருக்கும்.

இத்தகைய தமிழ் இளைஞர் ஒருவர் கவிதை எழுதாமல் விட்டாற்தான் ஆச்சரியம்.

இந்தக் கட்டத்திலேதான் ஒருவர் கவித்துவம் உடையவராக இருப்பதற்கும், வரன் முறையான கவிஞராக இருப்பதற்கும் உள்ள வேறுபாட்டைக் குறித்துக்கொள்ளல் வேண்டும்.

கவிதை என்பது அடிப்படையில் அறி நிலையிலும் பார்க்க உணர் நிலையின் பாற்பட்டது. உணர்நிலை இன்றி அது தோன்றுவது முடியாது. ஆனால் அதன் நிறைவு, முழுமை, அடைவு, உணர்நிலையோடு நின்று விடுவதில்லை. உண்மையில், அறிநிலை, வழக்கமாக ஈட்டப்பெறும் கற்றறி முறைக்கு ஒரு தெளி நிலையோடு முடிவுறும். இந்த உணர்நிலை வழியாக தெளிநிலையைப் பெறுவதும், காட்டுவதுமென்பது கலையின் சிறப்புப் பண்புகளில் ஒன்று கற்றறி அறிவுக்கும், கலைவழி அறிகைக்குமுள்ள (Cognition) வித்தியாசம் மிக ஆழமானது. முக்கியமானது.

இந்த உண்மையை மனங் கொண்டு நோக்கும் போது, ஒரு கவிதையோ, ஓர் ஓவியமோ அல்லது ஒருசிற்பமோ உணர்ச்சியின் அடியாகத் தோன்றினாலும் ஒரு மிகப் பெரிய தெளிவை ஏற்படுத்த வேண்டும். இதனாலேதான் கலை வழியாகக் கிளம்பும் உண்மைகள் மிக வலுவுடையனவாக இருக்கும். போரின் கொட்டுரங்கள் பற்றிய மிகப்பெரிய ஆராய்ச்சி நூலின் முடிவிலும் பார்க்க, நீலப்பின்புறத்தில் காட்டப் பெறும் வெள்ளைப் புறாவிற்கு ஓர் அழகியல் வலுவுண்டு.

இந்தச் சாதனை நிலை படிப்படியாகத் தான் வளரவேண்டும். தொடக்க நிலையில் கலையின் உணர் நிலையும், உணர்ச்சி நிலையும் (Emotion) இணைந்து செல்லும். குறிப்பாக இலக்கியத்தில் இது மிகச்சிறப்பாகக் காணப்படும் வாய்மொழிப் பாடல் மரபை எடுத்துப் பார்ப் போமானால் அங்கு மேலே சொன்ன உணர்நிலை, உணர்ச்சி நிலை - (Feeling and Emotion) இரண்டும் பிரித்துப் பார்க்க முடியாத அளவிற்கு இணைந்த ஒரு வெளிப்பாடு (Expression) தோன்றுவதற்குக் காரணமாகிறது.

உண்மையில் உணர் திறனுடைய (Sensitivity) எந்த ஒரு இளைஞனும் இந்த நிலையிலேயே இருப்பான். இலக்கிய ஆர்வலாக உள்ள ஓர் இளைஞன் என்றால் இதனைச் சொல்லவே தேவை இல்லை. அவன் மனசில் கவிதை வரும். ஆங்கிலத்தில் “Poetic mind” என ஒரு தொடர் உண்டு. இதற்கான மொழி பெயர்ப்பு “கவித்துவமுள்ள மனது” என்பதாகும். நம் எல்லோரிடத்துமே ஓர் கவித்துவ மனநிலை எப்போதுமே உண்டு. நம்மைச் சூழ்வுள்ள இருப்பில் அல்லது நடப்புக்களில் முதலில் எங்கள் புலனை அதன்பால் ஈர்த்து தன் வெளிப்பாட்டின் மூலம் நம்முடைய மனங்களில் ஓர் உணர்சியை ஏற்படுத்தி அதனோடு நின்றுவிடாது அதனாடாக ஏதோவொரு உண்மையை உணரும் நிலை ஏற்படுகின்ற பொழுது நாம் நெஞ்சு நெகிழ்ந்து போய் விடுகிறோம்.

இந்நிலைதான் அந்தக் கவித்துவ நிலை, உணர்ச்சியை, உணர் வேண்டிய அறிவாகப் பார்க்கும் நிலை, அந்த உணர்ச்சியே முழு இயங்கு தளமாக இருக்கும் நிலை இந்த நிலைக்கு நாம் வருகின்ற பொழுது கவித்துவ மனநிலைக்கு ஆட்படுகிறோம். நம்மையறியாமலேயே அது

போன்று முன்னர் நாம் அறிந்திருந்த நிலைமைகள், கணங்கள் நினைவிற்கு வரும் நல்ல இலக்கிய வாசகனுக்கு அது பற்றிப் பேசுகின்ற இலக்கியங்கள் ஞாபகம் வரும்.

IV

திருக்குமரனின் இத்தொகுதி எனக்கு இந்தச் சிந்திப்பினையே ஏற்படுத்துகின்றது. நுண்ணுணர்வும், இலக்கியப் பரிச்சயமும் உள்ள ஒரு இளைஞரை எவை, எவை உணர்ச்சி நிலைக்கு ஆட்படுத்துகின்றனவோ அவற்றை வெளிப்படுத்த வேண்டும் என்ற உத்வேகம் சில இடங்களிலும், வெளிப்படுத்திப் பார்ப்போமே என்ற ஆடை சில இடங்களிலும் தெரிவதைக் காணலாம்.

திருக்குமரனின் வெளிப்படுத்துகை அவாவில் அதனிலும்பார்க்க வெளிப்படுத்தியவற்றை அச்கப்பதிகைக் குக் கொண்டுவரும் துடிதுடிப்பில் ஒரு முக்கிய அம்சத்தினை நான் அவதானிக்கிறேன். இந்த வெளிப்படுத்துகைத் துறையில் - மரபில் குறிப்பாக நவீன நாகரிகச் சூழலில் சிலவற்றை மக்கட் பொது நிலைக்கு உரியனவாகவும் (Public Domain) சிலவற்றை பொது நிலைக்குரியனவாகாத, பிறர் அறியக் கூடாத தம் சுயவாழ்வுக்குரியனவாக (Private Domain) கொள்ளும் முறைமை உண்டு. (பிறவேற் என்பதனைத் தமிழில் மொழிபெயர்ப்பதில் உள்ள சிக்கல்கள் பல உள்ளன.)

இந்த “பப்ளிக் – பிறவேற்” பிளவு முதலாளித்து வத்தின் தலைச்சன் குழந்தைகளில் ஒன்று. சொந்த உணர்ச்சிகள் என்று கூறுவனவற்றைக்கூட மக்கட் பொது நிலையில் ஏற்றுக்கொள்ளப்படக்கூடியனவாகக் கூறுதலே மரபு.

தனக்குள் தான் உணர்வனவற்றை அப்படியே
பச்சைப்படியாக சொல்வதில்லை. திருக்குமானுடைய
கவிதைகள் சிலவற்றில் குறிப்பாக “காதற் கவிதைகளில்”
மக்கட்பொது நிலையில் தயக்கத்துடன் பார்க்கப்படுவனவும்
வருகின்றன.

திருக்குமானுக்குள் இலக்கியப் பரிச்சயம் அதாவது
ஏற்கனவே இவரது மனதைக் கவர்ந்திருந்த கவிதை வரிகள்
இவரையும் அறியாமல் இவரது உணர்நிலையையும், உணர்ச்சி
நிலையையும் ஆக்கிரமிக்கின்றன. இந்தப் பண்பும் இவரது
படைப்புகளின் ஒட்டத்தைப் பாதிக்கின்றனவென்றே கூற
வேண்டும்.

திருக்குமான் ‘கவித்துவமுடைய இளைஞன்’ என்பதில்
சந்தேகமேயில்லை, இவருக்குள் சாஸ்வதமான ஒரு கவிஞர் இருக்கிறானா?
என்னைப் பொறுத்தவரையில்,

கறுப் பென்றால் எனக்கென்ன
கவர்ச்சியோ தெரியாது;
உறுப்பாய் இருந்ததனால்
உயிர் கொடுத்து வளர்த்து வந்தேன்.

சோறுகறி வச்சா பூமி
கற்றுவதும் தெரியாமல்
கோவக்காரன் போல்
கூப்பிட்டும் கேக்காமல்
கடைசி ‘அவிழ்’ முடியுமட்டும்
கண் திறக்காய்,
'டேய் கறுப்பா'

என் நினைச்சம்? அன்றைக்கு
 இப்பிடி நடக்கு மெண்டு,
 உனக்குஞ் சொல்லாமல்
 உற்றவரும் அறியாமல்
 'ஊரோட' ஓடிப் போனம்

அஞ்சாம் நாள்,
 வீட்டிலுள்ள பொருள் பார்க்கும்
 விடுப்பினில் வந்தன் நான்
 என்னைக் கண்டோண்னை
 'அடராசா'.....
 ஓடிவந்து
 கட்டிப் பிடித்தாய்,
 கண்ட படி முத்தமிட்டாய்,
 எட்டி, எட்டி, நான் போக
 இன்னு மின்னும்
 இணைய வந்தாய்,

பசியாலே நீ வாடிப் போயிருந்தாய்
 கையிலுள்ள,
 பார்சல் தனைப்பறித்து
 படபடென்று பியத் தெறிந்தாய்,
 உந்தன் நிலை அறிந்தேன் நீ
 உணவருந்தி முடிப்பதற்குள்
 எந்த விதப்பட்டும் வரமாட்டாய்
 என நினைத்து
 'மெல்லக் கழன்றேன் நான்'
 நடந்த தென்ன? என் சொல்வேன்!
 ஓடிப் போய்ச் சோற்றை
 ஓர் பார்வை பார்ப்பதுவும்,

தேடி எனைவந்து தீண்டுவதும்,
 இழுப்பதுவும்,
 உண்ணாமல், அங்குமின்கும்
 உருள் வதுமாய்
 எனைத் தடுத்தாய்,
 'நானைக்கு வருவன் விடு'
 என மிரட்சிக் கம்பெடுக்க
 வாடிப் போய்த் தள்ளி "நின்
 ரோர் பார்வை பார்த் தாயே"...

அந்தப் பார்வைக்கு
 அர்த்தம் நான்
 சொல்வ தென்றால்.....
 எந்தச் சொல்லெடுப்பேன்?
 எவரிடம் போய்ப் பொருள் கேட்பேன்?
 என்ன தான் சொன்னாலும்,
 எவ்வளவு கதைச்சாலும்,
 "சின்னச் சோத்துக்கு"
 மடங்கிடுவாய்;
 என நினைத்த
 பொன்னை மடையன் நான்
 புழுத்தாலும் பாவமில்லை.
 கண்ணாலே நான் கண்ட
 கடவுளே;
 என் கறுப்பா ,
 மண்டியிட்டுத் தொழுகிறேன்
 மன்னிப்பாய்.

என்ற இந்தக் கவிதை இருக்கும்வரை இந்தத்
 தொகுதிக்கு ஒரு மறுக்க முடியாத மதிப்புண்டு.

திருக்குமரன் தனக்குள் இருக்கும் கவிஞரை
இயல்பாக வாழவிட வேண்டும். கவிதை பற்றி சமூகப்
பிரதிபலிப்பு பற்றி இவருக்குள்ள முன்னிவகுளின்
பாரத்தினுள் அந்தக் கவிஞரை அழிழ்ந்துபோக விடக்
சூடாது.

அன்புடன்
பேராசிரியர் கார்த்திகேச சிவத்தம்பி
25.08.04

பிற்குறிப்பு

இக்குறிப்பினை எழுத உதவியது மாத்திரமல்லாமல் திருக்குமரனது
கவிதை பற்றிய சத்திரசிகிச்சையிலும் எனக்கு உதவிய சிவா என்னும்
கந்தையா சிவகுமாருக்கு எனது நன்றி.

புல்

கடவுளினைக் கண்டவர்கள்
கண்டு கண்டுகுத்தபடி
திடமனமாய்ச் சொன்ன
தீர்வறியா முதற்பிறப்பே,

காரணத்துள் இருக்கும்
காரியமே கடவுளிற்கு
ஈரமனமுண்டென்று
சொன்னகதை உண்மையென்றால்

ழுடாய்ப் பிறப்பெடுக்க
புல்லேந் என் செய்தாய்?

இருக்குமரன் கவிஞர்கள் //01

மாடேறி நசித்ததற்கு
மாறிற்றுத் தண்ட மென்றால்,
ழுடென்ன செய்ததுவாம்
பழு ஆகிப் போவதற்கு?
காடாய் மரமாகி வரும் வரையில்
உன் செயல்கள்

எதேனும் கன்மம் செய்ததுவா?
இல்லை யெனில்
ஏதும் செய்யாததனால்
என் போன்ற இழி பிறப்பா?

தேவர் வரை போகும் ‘திருவே’
உனை நினெந்த தால்
ஆகுமோ பிறப் பிற்கு
‘ஆமான்’ காரணங்கள்?

உன் பிறப்பை நினெந்தால்
ஒரு நொடியிற் சித்தாந்தம்
சின்னா பின்னமாகிப்
போகு மென்றால்
‘விதைபிளாத்தல்’

உண்ணாணை உனக்கு
ஒரு பெரிய வேலையில்லை.
ஆனால்,
உன்னை நேர் பார்க்கையிலே,
ஒரு மிதியில் முடிக்கையிலே

என் மண்ணான
முளைக்குத் தான்
இந்த மயிரொண்டும்
விளங்கு தில்லை!

பெருவாழ்வின் திருநாள்

வானம் தான் பூப்புத்த
வைரங்கள் தனைக் காட்டும்.
தேன் ஏறி நிலவூர்
நிலம் மஞ்சள் நிறமாகும்.
மோனத்தில் காற்று
முழு ஞான வேதத்தை
தென்னங்கீற்றினிலே தெரிவிக்கும்
கோணத்தில்
கானங்கள் பாடிப் பூ அவிழும்
தன் மணத்தால்
ஞானங்கள் கொண்டுவரும்
நற் காற்றினுக்கு உயிர்ப் பூட்டும்

ஊனமாய்ப் போன

உள மெல்லாம் இவ்விரவில்

விழித்திருந்தால் விடை தெளிந்து

மகிழ் வொழுகும்,

லேசாக,

மழை பெய்து ஓய்ந்து

வருகின்ற இரவொன்றில்

குளை ஆடும் ஒலியோடு

குளிர் காற்றை உடலெங்கும்

அளையாது, அதிராது

மரம் வீச, மனதெங்கும்

இளையாத உணர்வுறும்

சுடர்ஞானம் மெருகேற

கிடையாத கவி ஒன்று

உருவாகும், இரவொன்றே

உலகின்பப் பெரு வாழ்வின்

திருநாளாம்.

ஏன் திறைவா?

உணர்ச்சிக் குரியவளை நல்ல
 உட்கிடை கொண்ட ஓர் உத்தமியை
 புணர்ச்சிக் கென்று கட்டி,விழுற்
 பொன்னையன் கையினிற் கொடுப்பதுவோ?

என்னை ஏன் நீ படைத்தாய்? உள்ளே
 ஒரு சிறு சிந்தையை என் அமைத்தாய்?
 திண்ணிய மனபலத்தைப் பல
 திக்குகள் சொல்லினும் குனிவரியா
 சென்னியை, முதுகடி எலும்பமைப்பை எனக்
 சிக்கலில் மாட்டிட ஏன் கொடுத்தாய்?

எனக்குல கீந்தவன் நீ, எனை
 இவ்வளவு தூரமும் கொண்டுவெந்து பலர்
 கணக்கிலே வைத்தவன் நீ, அது
 கல் எழுத்தாவணம் ஆகுமுன்பே
 இடக்கிடை தடக்கமிடல், எனை
 இழிந்தோர் கைகளால் அளவிடுதல்,
 அடுக்குமோ உனக்கிறைவா? “கயம்
 அமைத்தவா” தகுதியை அழுக்கிடுதல்
 படைப்பிலே பாரிய குற்றமடா - ‘திறன்
 இருக்கு தென்றால் உடன் தீர்வுகொடு’.
 இல்லை யெனில் ‘எனைத்தீர்த்துவிடு’.

என்னுடைய சிரிப்புக்கள்

யாழி இந்துக் கல்லூரி
மைதானச் செம்பாட்டுள்
ஆழ்ந்த தமிழ்நிதிருக்கின்ற
என்னுடைய
'நிச்ச்சிரிப்பே'!

உண்ணை நான் கண்டேன்,
உயிர் துளிர்த்தேன்,
என்னுடைய
சின்ன அறை முன்னால்
இருக்கின்ற சிங்காரப்
பொன்னா 'மழுரா'
'சிரி'
கொஞ்சம் பாக்கோணும்.
இங்கே எவருமே
'இதயத்தாற் சிரிப்பதில்லை'
பல்லால், உதட்டால்,
பாவனையால் மட்டுந்தான்,
'உண்ணைப் போல்
நான் சிரித்து

உடைபட்டுத்
 திருந்தி விட்டேன்;
 எனக்குள்ளே இப்பொழுது
 ஏராளமாய் முகங்கள்.
 வீட்டிற்குள்,
 வெளியில்,
 விருந் தழைப்பில்,
 காதலி முன்,
 சாட்டிற்கு மதுக் கடையில்,
 என்பது வாய்
 ஏராளம்,
 அதற்கதற்குத் தக்கபடி
 அச்சுதித்த புண்ணகையை
 இடத்திற்கு ஏற்றபடி
 இணைத்திடுவேன்,
 சின்னவனே.....
 கண்ணாடி முன் சிரித்தேன்
 கண்றாவி சகிக்கு தில்லை.
 என் முருகன்
 'ஆறு முகனானான்?', என்பதுவும்
 இப்போது தான்
 எனக்கு விளங்குத்தா,
 என்றாலும்
 என்னுடைய சிறுவயசில்
 எப்படி நான்
 சிரிச்ச ணெண்டு
 'எனக் கொருக்காப் பாக்கோணும்'
 எங்க சிரி,
 சிரிபாப்பம்.....

காலந்தூண் எல்லாம்

நாய் நக்கிப் போட்ட
பூவரசங் குழையாலே
வாய் உள்ள தேவாங்கு
சிற்சிலது, புரியாமல்
எனது தலை எழுத்தை
எழுதி விடப் பார்க்கிறது.
தனது நிலை அறியாத்
தாழ் வாரப் பூச்சி எல்லாம்
என் மேலே ஏறி
ஓடிவிட்டுப் போவதிலே
கண்ணும் கருத்துமாக
இருக்கிறது.

உணர்வதனால்,
மழைக்கு மட்டும் உணவெடுத்து

வாழுகின்ற போக்குள்ள
பிழைச்சி தெரியாப்
பிள்ளையார் எறும்பு கூட

எனை, தான்வரும் போது
எழுந்து நிற்க வேண்டு மென்று
உரத்த கட்டளை
இடுகிறது. இல்லாட்டால்
தீரத்தப் படுவேனாம் 'அவருலகால்'
எனதுணவின்
எல்லா வாயில்களும்
இனி அடைக்கப்படுமாம்,
சொல் ஏர் உழவனின்
சொற்பிறப்பைத் தடுப்பாராம் ?

'காலந்தான் எல்லாம்;
கடவுளே என் தலை எழுத்தை
ஏன்பா
எச்சிற் குழையாலெழுதுகிறாய்?

நினைவுகளின் நூசல்

கல்லூரி ஆசமரம்
 கனகதையள் சொன்னமரம்
 நில் என்று சொல்லி, முந்தி
 நிழல் நல்லாத் தந்தமரம்

அரச மரத் தடியில்
 அன்பு விளை நிழற்பரப்பில்
 பரவசமாய்ப் பந்தடிச்சு
 நின்றோம் நினை விருக்கா.....?
 குண்டெலினி சக்தி
 கிளம்பிடுமாம் எனக்சொல்ல(க) கோயில்
 மண்டபத்தில் ஆறேழு
 மணிநேரம் அமர்ந்திருந்து

எதுவும் கிளம்பாமல்
 இருந்திவும் முடியாமல்
 குண்டிநோ வெடுக்கத்
 திரிந்தோமே ஞாபகமா?..

சிறு நீர் கழிக்கயில்,
சின்னனில நாம் முந்தி
பொறு நில்,
போட்டி தொடங்கட்டும் எனச்சொல்லி

ஆர்தூரம் பெய்வ மென
அளந்தளந்து பெய்து முதல்ப்
பேர் உனக்குத்தந்தேனே
பெம்மானே ஞாபகமா?.....

பாஸர் வகுப்பிருந்து
ஒன்றாவே கல்வி கற்றோம்
ஆஸ்மரவிழுதாப்
அன்பைப் படரவிட்டோம்

பந்தை அடிக்கையிலும்
பல சண்டை செய்கையிலும்
முந்தியே ஒன்றாய்
முட்டி உடை கொடுத்தோம்
நல்லூரிற் கூட
நாம் ஒன்றாய்த்தான் உருள்வோம்
கல்லூரி மதிற் பாய்வா?
கட்டாயம் ஒற்றுமை தான்,

ஒன்றாவே வாழ்ந்து
உயிர் விடுவோமென்கின்ற
திண்ணனமுடன் நெஞ்சில்
தீ வளர்த்தோம் ஞாபகமா?...

“விட்டில் கனவு கண்டா
 விளக்கொன்றும் குளிர்வ தில்லை
 தொட்டில் செய்த தற்காம்
 குழந்தை தான் பிறப்ப தில்லை”

சதி செய்யச் சரியான
 சமயம் பாத்திருந்து
 விதிவந்து எம்மை
 வேறுதிசை ஆக்கிரிச்சு,

ஏனோ? இடம் மாறி
 இரு வேறாய்த் தனி ஆனோம்
 தேனாய் வெறும் அடையாய்
 வெவ்வேறு திசை ஆனோம்

சூதற் பனிப்பொழுதில்
 கும்மிருட்டில், நள்ளிரவில்
 ஏதேதோ நீ
 தொழில் என்று இப்பொழுது
 உன் வேலை, உன் உழைப்பு
 உன் குடும்பம். உன்பாடு

மொழியே புரியாத
 இட மொன்றில் நானும்
 விழியைப் பிதுக்கி
 விழித்திருந்தபடி இங்கு

என் வேலை, என்கோலி
என்பானை, என்பாடு

காலமும் போயிரிச்சு.....
கடுகதியில் மாற்ற விசை
ஞாலப்பரப் பெங்கும்
நடந்திரிச்சு,

கல்லூரி அரச மரம்
கன கதையள் சொன்ன மரம்
நில் என்று சொல்லி முன்பு
நிழல் நல்லாத் தந்த மரம்

“போன வருஷத்துக்
கல்லூரி விஸ்தரிப்பில்
தானமாய்த் தன்னைத்
தந்துவிட்டுச் சாஞ்சிரிச்சு.”

காத்திருந்தும் கிட்டாக்கனவு

காற் தசை சிதறிக்
கட்டடத்தின் மேற்கிடக்க,
நாற்பறமும் குருதி
நரபலியாற் தெறித்தோட,
நெஞ்கு, விலாப்பக்கம்
நிணத்துண்டாய் நிலைமாற,
அஞ்சாத கையிரெண்டும்
அறுந்து விழ, தனித்தனியாய்

எஞ்சிய பாக மெல்லாய்
எடுத் தொன்றாக் குவித்துவிட்டு,
எஞ்சிய பொரு ளொன்றைத்
தேடுகிறார், எடுத்து வந்தார்.

தலை ஒன்று தனியாகத்
தலை நிமிர்ந்து கிடக்கிறது,
முஸல் இடித்து நீ குடித்த
வாய்ப்பக்கம் வெடித்தபடி,

உள்ளே பல்லில்லை
'வெறும் முரசாய்' ஒ குழந்தாய்
“கொள்ளிக் கட்டை களாய்க்
கொட்டண்டு கிடக்கின்றாய்”

தன்னை இழுந்து,
தவமிருந்து, உள்வாங்கி,
என்னென்ன நினைவெல்லாம்
நினைத்தபடி சுமந்திருந்து,

உனக்காகச் சாப்பிட்டு,
உனக்காக முஸல் பெருத்து,
உனக்காக உடைய வனை
ஒதுக்கி விட்டும், சிலநேரம்
தனக்கான விருப்பங்கள்
தவிர்த்திருந்து, கண்விழித்து,
உனக்காகப் பார்த்திருந்தே
உட்பசலை படர்ந்திருப்பாள்.

எண்ணைக்குள் தோய்த்தெடுத்து,
இழுத் திழுத்துப்பிடித்துவைத்த
சின்னக் கூர்முக்கு,
சிரட்டை போல் உருண்டதலை.

ஆஶையில அவள் நூள்ளும்
சதைபிடித்த பின் பக்கம்,
கூசி நீசிரிக்க
விரல் தடவும் கீழ் வயிறு,

எல்லாம் வளர்ந்து
எடுப்பான ஆம்பிளையாய்,
நல்ல ஒரு மாப்பிளை யாய்,
அவள் பார்க்க நீ போனாய்.....

‘அடையாளம் தெரியாமல்
நீ சிதறிப் போயிருக்க’
கண் வாயிற் பூவரச
வைரவரில்ப் பூவைத்து
உன்னை எதிர் பார்த்தபடி
உயிர் பிடித்துக் காத்திருப்பாள்....?

மெளனப் புரட்சி

வையமே மெய் சிலிர்க்கும்
வாழ் வினைத் தெரிவு செய்து
பொய்மையைப், பகைப்புலத்தை
பொடிப்பொடி ஆக்கி, உங்கள்
உய்வினை, உயர்வை, இளமை
உணர்வினை, உறவை, ஈழ
உய்வினுக்காக என்றே
ஒரு புறம் வைத்து, இன்று
வையமே தீரண்டு எங்கள்
வாழ்வினைப் பேசவைத்த
கைதொழு மரபின் ஏழு
காவியரிவிகள் ஒத்த
தெய்வங்காள்!, நீங்கள் கேட்ட
தீர்வு தான் கிடைக்கு மென்ற
என்னத்தில் ஆங்காங்கே

இமுபறிகள் தோன்று வதாய்
என்னுள்ளே ஏராளம்
எச்சரிக்கை உணர் வலைகள்

வானம் வசப்படனும்
என்பதற் காய் நீர் கொடுத்த
தானம் மிகப் பெரிது
கடைசி விருந்துண்ணுகையில்
எம்முடைய விலை கொடுப்பு
செல்கைநெறி, வலுகெதியாய்
மணம் ஒழுகிப்பரவ
மலருமென்று மெய் அணைத்து
வாக்குறுதி வழங்கி
வழி அனுப்பி வைத்ததெல்லாம்
காக்கின்ற இப்போதைப்
'பொறுமை தனில் நிறைவேறுமா'?
நெஞ்சம் கனத்தபடி
நேரிருந்து வழி நடத்தும்
தந்தைக்கா தெரியாதும்
தராதரங்கள்,
ஆனாலும்,
வெளி நாட்டுப்பயணங்கள்
விருந்துகள், அழைப்புக்கள்
சமஸ்தி, சுய உரிமை, எனப்பல பெயர் கொண்ட
'இறங்கிவரல் போன்ற
சில உரிமைக் குறைப்புக்கள்
எல்லாம் தனி நாட்டின்
இன்னொரு சொல் என்பதிலே
என்னைப் போற் சந்தேகம்
எவருக்கும் இல்லை யென்றால்
“நட்ட கற்கள் பேசிடும்.”

யാർക്കെടുത്തുരെപ്പോമ്?

മൺ ആഴക്കൾ ചാപ്പാടു
മണസിന്റീ വാങ്കി വന്താല്
പിണ്ണിപിഴിത്ത് ഉടല്കണാൻ
ബേരുമ് നാർഹമ് ചോർഹുക്കുൻ,

എതോ ചൊല്ല വെന
വായ് എടുക്ക അലകുടൈയുമ്,
കുളമ്പുത്തൂൻ കണ്ണണ്ണക്ക്
കുളമാക്കുമ്, വേതണ്ണയില്

കൈ ഉതരി മുനകി പല് കഴിത്താല്
താടൈയില് നോ,
തെയ്യവമേ എൻ നിണ്ണണക്ക
ഉച്ചിവലി ഉയിരിമുക്കുമ്,
പഞ്ചയ നിണ്ണവോടുമ്
പാര്ക്കിൻ ആവലോടുമ്,

இளைய நினைவுலைகள்
கம்பி எண்ண, இருஞும்;

என் நான் உள்ளே?
எதற்காக? என்ற மன
வீண் கேள்விகள் மட்டும்
விடையின்றி 'ரா' அடையும்,

இரவுச் சாப்பாடு வேறுவிதம்
நான் தனியே
கரவான மனிதன் என்ற
கட்டுக்குள் அடைபட்டு

இருபது நகமும் இனியில்லை
என்பதனால்
அரு உருவமான அதற்குள்ளே
'குண்டுசி'
'விடையில்லை'..

குதி, தோள்முட்டு
குதத்தின் மேல் இடுப்பு
பதியாமற் தடமின்றி
தடியிறங்கும்
'பதிலில்லை'...
சுட்ட கம்பி கொண்டு
குடாறாக்குத்ததுள்ளே
விட்டெட்டுக்க,
அம்மா..... முருகா.....
“அதைத்தவிர வரவில்லை”

கட்டாயம் அறு கவையும்
தட்டின் முன் என்பதனால்
வெட்டியபடி நாசி,
முக்குள்ளே பெற்றோல்
'முனகல் தான்'.....

எட்டி மிதித்துவிட்டு
அவர் போக
'எனக்குள்' விழியும்'
'பட்டும் படாமல்'
உயிரிருக்கும் அறிகுறிகள்
தெரியும்,

எட்டாத உயாத்து
நிலைக்குத்துத் துவாரத்தால்
சொட்டுக் காத்து
உள்ளவர
'ரணம் குளிரும்'
அண்ணாந்து பார்த்தேன்

வெண்புகார், நீலவான், குருவியும்,
கண்ணும் நிலைக்குத்தி
அசையாமல்
'ஊர் காணும்'.

காலமானார்

கால்வாரிக் கழுத்தறுத்து,
கண்டபடி விமர்சித்து,
இருக்கும் போதில்
எம்மால்
இயன்றளவும் விலக்கிவைத்து
நேற்றோர் பெருங்கலைஞன்,
நினைவு தப்பி இறந்து விட்டான்.

எல்லோரும் கூடி
ஒரு நிமிடம் மொனித்து,
பல்வேறாக அவன்
பெருமைகளைப் பறைசாற்றி,
'எமக்குள்ளே பிரச்சினைகள்
ஆயிரந்தான் இருந்தாலும்'
என்றிழுத்துக் குரல் நடுங்கச்

செருமலுடன் கண் துடைப்போம்,
 “வெறுஞ்சொண்டால்”
 எம்முடைய
 ‘விளக்கமில்லாக் குழந்தைகட்கும்’
 ‘விளக்குவோம்’
 ‘அவன் பெரிய மனிதனென்று’
 ‘இறுதிவரை’
 எந்தக் கொள்கைக்காய்
 இயன்றவரை நடந்தானோ...
 அந்தக் கொள்கை வெறுங்
 கொள்கையாக இருந்தாலும்...
 எந்தக் கணவுக்காய்
 அவன் வாழ்ந்திறந்தானோ
 அந்தக் கணவு
 ‘வெறுங்கணவாக மட்டுமல்ல
 “இறந்தவனின் கணவாக
 இருக்குதென்றறிந்தாலும்,”
 எங்களது பெருமைக்காய்
 அவன் பெருமை பேசிடுவோம்
 இறந்தவன் மீண்டு மென்ன
 எழுந்தாவரப் போறான்?

சாவோடினபே போகும்

கண்ணுருட்டிக் கண்ணுருட்டிக்
 களவாய் எனை எடுத்து
 உன்னிவெனை இறுக்கி
 ஓட்டவைத் துயிர் குடித்து
 ஏனைன்றே விளங்காமல்
 எனையெறிந்து நீ போக
 நான் நின்று நடுத்தெருவில்
 அழுவனென்றா நினைத்தாய்?
 போ....
 மண்ணாவும் கவலையில்லை
 ‘மரித்தது போல் ஆனாலும்’
 என்னி இதைப் பற்றிக்
 கவலையுறேன், வாழ்வோட்டம்
 என்னை இரும்பாக
 மாற்றுந்தான்..... ஆனாலும்....
 கடல் பார்க்க, மரம் பார்க்க
 நாம் போன இடம் பார்க்க

சொன்ன கதை எல்லாம்
 சுத்தி வரும், போகட்டும்,
 மனக் கொதிப்பு, உடற் கொதிப்பு
 எல்லாமே உன்னிடத்தில்
 தினம் தினம் நான் சமர்ப்பித்து
 திருப்தி அடைந்த சுகம்
 இனி இல்லை என்றாலும்
 எனக் கென்ன இது பெரிய
 பணிப்போரா?

‘மறக்காமல் தினம் உருகிச் சாவதற்கு’
 விதி வந்துந்தி எமை
 வேறாக்கி, இன்னொருகை
 உன் மீது தொடுவதற்குரிமை
 கொண்டால் ?, நான் ‘பெரிசாய்’
 நொந் தொடிந்து போகேன்,?
 நெகிழேன்?, இருந்தாலும.....
 சின்னக் கண் கலக்கம்,
 தொண்டை அடைத்தபடி
 சொற்கள் வர மறுக்கும்,
 நெற்றிச் சுருக்கு விழும்,
 நெஞ்சடைக்கும்,
 வாய் குளறும்,
 பற்றுதல் அற்றுப் போம்,
 பார்வைத் திரை நடுங்கும்,
 “சற்றுக் காலத்தாலென் சாவோடிவை போகும்”
 “சிற்றின்பப் பிரிவில்லை”
 என அறிவேன். என்றாலும்
 “மற்ற மனுசரைப் போல்
 கவலையுறேன்”.
 நீ போடு.

நோய்க் காலை

மஞ்சட் காமாலை
பிடித்துப் போய் ‘அதிகாலை’.
நெஞ்சக் சழி கக்கிச்
குரியனும் எழுந்துவரா,

ரெத்தச் சோகை பிடித்தது
போற் தாமரையும்.
சத்தில்லாச் சிவப்பாய்
மொட்டவிழுந்து ‘இதழ்விரிக்க’,

ஊரே சேர்ந்து
ஒப்பாரி வைப்பது போல்
நேரே மரக் கொப்பில்
குயில்க் கூட்டம்

‘கூச்சலிட’,
காமக் கடுப்பால்
கட்டிழுந்த உயிரொன்று
சாமம் முழுவதுவும்
'குத்தறுத்த முலைகள்' எல்லாம்

தென்னங் குரும்பைகளாய்
சிதறி, மண் மீது.
இன்னும் விசாரணைக்காய்
இயல்பறுந்து தவங்கிடக்க,

அர்த்த மின்றி
இயற்கை எல்லாம்
ஆடி அடங்கிப்போய்.
உணப்பிரிந்த இரவெனக்கு,
உயிர்போய், உயிர்வந்து,
“நினைவிழுந்து விழுந்ததடி
நீண்டு.”

துவம்

வருகையை எதிர்பார்த்து
வரங்கேள்,
உருகு, உருகு
உயிர் மணம் வரட்டும்
அந்தக் கருகலில்
என்னுடைய
அங்கங்கள் எல்லாமே
கர்வம் மேலோங்க
பதப்பட்டுயிர் கொள்ளும்.

கண்ட உடன்
கை பிசை,
விரோடு விராஸ் கோர்த்து
தெண்டித்துச் சோம்பல்முறி

வியார்க்கட்டும்,
கிட்ட நான்
வந்தோண்ணை
பட்டுநில்,
மார் பெழுந்திறங்கட்டும்,
பெரு முச்சு
கன்னத்தை உரசியபடி,
கைமீது கைபற்று
உள்ளங்கை நீர்க்கசிலு
என்னுடைய கணச்சுட்டில்
வெந்து, மீள் உயிர்க்கட்டும்,

கால் மெல்ல முட்டு என்
கார்வங்கள் எல்லாமே
உன்னுடைய காலடியில்
உயிர்ப்பிச்சை கேட்கட்டும்,
பருவத்தில் பார், பாதி கூட நானில்லை,
'சொல்'
உருவம் நான் தானா?
உண்மையா?.....

காமம்

உணர்வுகளின் உட்கிளர்ச்சி
உள்ளடக்க முடியாத
கணநேரக் கணக்டு,
காற்றழுத்த மண்டலம் போல்
புணருணர் வைப் புதைக் கேலா
புதிய வகைக் காட்டாறு,
நினை உடலின் 'தீப்பகுதி',
நிஜம் தெரியா எரிமலை வாய்,

பருவமற்ற கால நிலை,
பண்பறியாப் பாற் குழந்தை,
உருவமற்ற உள்ளீடு,
உயிரவிக்கும் கொதி ஊற்று,
எல்லாம் போய் எரிந்த பின்னர்
எழுகின்ற சா வெறுப்பின்
சொல்லேலாப் பெருநரகம்,
சுடலை வாழ் 'ஒரு ஞானி'.

வாழ்வனை

கொஞ்சி, சிரிச்சு,
சொண்டாலை காது கவ்வி,
நெஞ்சு மயிரில நீந்தி,
விரலுக்குச் சொடுக்கெடுத்து,
கொஞ்சம் கொஞ்சமா
என்னைக் குடிச்சிட்டு
நீ போட்டாய்து.....
உனக்கென்ன இப்ப
புது வாழ்க்கை, புதுப்பாலை
எடுத்தெறிந்து வாழுகின்ற
இயல்புள்ள சமூகம்,
இனி நான் உனக்கேன்?

“நடைபயில்.”

இப் பொழுதில்

ஆயிரம் கைத்துடுகள்

அறிமுகங்கள், கிடைத்திருக்கும்

‘ஆனாலும் நானுணக்கு

ஒன்று சொல்வேன்..

“என்ற செல்லம்”

ஆரைத்தான்? ஆர் உலகில்

அடைவமென்று நினைக்கேல்லை?

எல்லாம் நடக்குமென்றால்

“காதலெண்டு எதுவுமில்லை”

என்னோடு இருக்கையிலே

எனைப்பிடித்து நடக்கையிலே

உண்மையாத் தான் நீ

உயிர் வைத்தாய்,

உடல் தொட்டாய்,

என்னாயுள் போகு மட்டும்

‘இது போதும்’

“வாழ்வனா”

முழுமை பெறும் அடிசி மொழி

‘ஒசைப்படாமல் இருத்தவில்
உள்ளோயே
ஓராயிரம் கோடி
உணர்வுகளைச் சுமந்தபடி
ஆசைகளை எல்லாம்
அனுபவித்துப் பார்க்கையிலே...

‘ஆண்டவனின் குணமே’
‘மெளானமே’
உனக்கிணையாய்
எந்த ஒரு குருவும்
எச்சகத்தும் இல்லையப்பா!

‘இசையின் உறை நிலையே’
‘இங்கிதத்தின் அடிப்படையே’,
எத்தனையோ உயிர்காத்த
ஆயுதமே,
“மனமொன்றி
முத்தாய்க் கணக்குட்டில்
வேர்வைப் பூ பிறப்பெடுக்க,
அகன்ற விழி
‘கவ்வுதலால்’
அரைவிழியாய் ஆகிவிட,
எல்லா உணர்வுகளும்
ஓர் மையப் புள்ளிக்குள்
தியான நிலை அடையத்
திசை மறந்து ஒன்றாகும்
உச்சக் கலவியின்” பின்
உள்ளாடும் ஓர் அமைதி
முச்சை உரை பெயர்க்கும்
“முழுமை நிறை வாழ்வியலை”
எந்த மொழி உரைத்து விடக் கூடும்?
‘என் நிம்மதியே’....
மீனேலாத் துய ரெல்லாம்
விதி என்று ‘தெருள்கிண்ற’
காரியத் தெளிவெல்லவா நீ
கடவுளின் மொழி அல்லவா?

அழுத்தின் உருவும் நீ
ஞானத்தின் தெளிவும் நீ
ஊழியின் முடிவுல்லவா நீ
உண்மையின் வடிவுல்லவா?

யாரென்ன நொந்தாலும்
யாரென்னசெய்தாலும்
பக்குவும் தரு(ம்) வாய்டா
பாவ மன்னிப்பாய் வருவாய்டா!

“நீ இல்லா இடமெல்லாம்
நிச்சயமாய்ச் சகுகாலே
அட கொஞ்சம் பொறுப்பாய்டா நீ
அங்கேதான் பிறப்பாய்டா!

திட்டப்பட்ட காலம்

இயன்ற வரை
முயன்று பார்த்தாகிலிட்டது,
எங்கோ ஓர் துருவத்தில்
எடுத் தெறியும்
மன நிலையில் நீ,
இதற்கு மேலும்
இறங்கி வர முடியாமல் நான்,
உனது பாதை
பணத்தாலும்,
உடலாலும்,
கட்டப்பட்டிருக்கும் போது
‘மனத்தாலும்,
விசுவாசத்தாலுமான:
எனது பாதை
வேடக்கையாகத்தான்
இருக்கும் உனக்கு,

மன முறிவுப் பயணத்தின்
நீண்ட தொலை விற்கு
வந்தாயிற்று,
“இனித்திரும்ப முடியாது.”
இந்த நிலையில்
இறுதியாக ஒரு தடவை
நாம் வாழ்ந்த
கடற் கரைக்குப் போயிருந்தேன்.....
எல்லாம்
புதுப்புது முகங்கள்,
எல்லைக் கற்கள் சூட
உடைந்த நிலையில்,
வெளிநாட்டு மோகத்தின்
தலை தெறிப்பில்
இயல்பு
சிதறிப் போயிருந்தது.
உண்மையில்
நிரம்பவே மாறிப் போயிருக்கிறது
கடற்கரையும்,
‘உன்னைப் போல்.’

திறுத் வெண்டுகோள்

வேலிகள் தானும்
வேய்ந்திடா வண்ணம்
எங்கள் தெண்ணையைப்
பண்ணயைத் தலையால்
அப்படியே நீர்
அறுத் தெடுத்துள்ளர்
ஆயினும், இன்று
முட்கிழுவையும்
முன்னரே வேய்ந்த
ஒலை வேலியும்
கொண்ட சராசரி
ஆழ மக்களின்
இளகிய இதயமாய்
மீண்டும் வந்துளோம்
பேசிட,

நாங்களும்
 நல் ஒழுக்கமும்
 வீரமும் கொண்ட ஓர்
 'சொல்லப்பட்ட'
 இனத்தைச் சார்ந்தவர்.
 பயத்தம் உருண்டையைச்
 செய்யினும், இறுக்கி
 ஒட்டி, ஒட்டியே
 பணியாரமாக்கிடும்
 உறவுகள், அன்புணர்வுகள் உள்ளவர்,
 காதல் செய்வதில்
 கறைபல கண்டவர்
 காம வெற்றியைக்
 கடவுளாய்க் கொண்டவர்.
 நாட்டினில் நல்ல ஓர்
 நட்புன் வாழ்ந்திட
 இறுதி வாய்ப்பிது
 என்று நாம்
 உணர்கிறோம்.

பாவாடையும், மேற் சட்டையும்,
 அருவியில் குறுக்குக் கட்டுக்
 குளியலும், சாரமும்,
 கட்ட சம்பலும் சோறும்
 கருப்பணித் தயிரு மென்றிருக்குஞ்
 சாரசரிச் சமூகமே.....

எங்கள் அழுகையும்,
 உயிர்களும், தியாகமும்
 எந்த விதத்திலும் குறைந்தவை அல்ல
 ஆயினும் நாமுமைக்
 கேட்பது சாந்தியே..
 மீண்டுங்கந்தக
 விளைச்சலை வெறுக்கிறோம்,
 வெறுப்பினும் நாம்
 வீரமாய் இருக்கிறோம்,
 ஆதலாற் சொல்கிறோம்
 ஆதிக்க வாதமே.....

இனக் கொலை புரிந்த நும்
 அச்சறுத் தல்கள்
 எதனையும் இங்கு
 உருவாக்க வில்லை;
 யுத்தமும், சத்தமும்,
 மரணமும் தவிர
 எதுவுமே இங்கு
 உருவாக வில்லை.

அந்தமொன்றில்லா ஆனந்தம்

அல்லி வாய் திறந்து
 அலறுகின்ற இருட் பொழுதின்
 கொல்லும் கணவுகள்
 மிகக் கொடுமை,
 நெஞ்சுப் பயம் தவிர்க்க.
 யூட்டி வைத்த மனக் கதவு
 கொஞ்ச நேரம் போய்
 இரண்டாஞ் சாமத்தில்

உள்மன மெல்லாம் வேர்வை
 காற்றுவர,
 என் அளவு கூட
 இட மில்லாக் “கதவிறுக்கம்”
 திட்டென் றொரு காற்று,
 எனக்குப் பிழித்த மனம்,
 பல்ரென்று பெருஞ் சத்தம்
 மனக்கதவடிக்கிறது,

ழுட்டியதைச் சரிபார்த்து
சாவியை எடுத்து வைத்தேன்
ஆட்டியது காற்று
கதவு நிலை கழன்றுவிழி,

அப்படியே பொடிப் பொடியாய்க்
கதவுடைந்து காலதியில்
எப்படி ஒர் காற்று இப்ப
'இளங்குளிர்நீர்ச் சார்லோடு'!

உள்ளே வேர்த்திருந்த
நீர்த் துளியில் அதுபட்டு
உள் மட்டு மல்ல
என் புறமும் குளிர்கிறது.
கணப்பொழுதில் மனம் முழுதும்
நீர்ச் சோலை, இசைக்குயில்கள்.
மனம் மட்டும் எனக்கு
எப்போதும் பிடித்த மனம்,

உருவம் கூட இப்ப
ஓரளவு தெரிகிறது.
கரு கருணரிருந்தாலும்
காற்றுக்குப் பறக்கும் முடி,

பருவத்திற் கேற்ப நெற்றி எங்கும்
பாற் பருக்கள்,
கர்வ மெல்லாம் பறக்கின்ற
கவனிப்பு, அது இருக்க,

எக்கணவும் நூழையேலா
மனக்கதவுத் தாட் பாளை
கக்கு நூறாய்ச் சிதறவைத்து
கதவிளையும் பெயர்த் தெறிந்து

எப்படி இக்கணவு மட்டும்
நாளாந்தும் உள் வருது?
ஆனால்
“இப் பொழுதும் கதவுச்சாவி
என் இடுப்பில்.”

வினா பெறும் வேளை

உனது

தூரப்பயணமும்,
நீண்ட பிரிவும்,
கடைசி மணிக்கு வந்தவுடன்
என்று மில்லாத
பத்டம்,
இறுதி ஆட்டத்தில்
'பனால்ரி' அடிக்கத்
தயாராகும் போது
உள்ளங்கையாலும்,
அடி வயிற்றிலிருந்தும்,
அடிக்கடி ஏறுமே
ஓரு வகை மின்சாரம்,

அதே.. போல்
இப்பொழுதும்
பிரமை இல்லை’
வேகமாகச் சாப்பிடுகிறேன்,
ரத்தம் கசிய
நகம் கடிக்கிறேன்,
விரும்பாத பாடல்களை
விளங்காமற் கேட்கிறேன்,
உண்ணை
நான் எடுத்தெறிந்து பேசிய
நாட்களை எண்ணிக்
கவலைப் படுகிறேன்
“எல்லாமே பரிசுத்தமாகி”
தெளிந்து போய்
‘நீயாகி’,
‘அத்வைதும் உணரும் வேளை’
‘விடை பெறுகிறாய்’.....

கண்ணீர் அஞ்சலி

ஆரெண்டெனக் குன்னனத் தெரியாது
ஆனாலும்,
பேரோடை, பிறப்பிறப்பும்
கண்ணீர் அஞ்சலியும்,

ஏதோ கவர்ச்சி உள்ள
முக அமைப்பும், ஒருசிரிப்பும்,
காதோரமாய்ப் போன கதையும்
மதில்மீது,
ஒட்டப்பட்டிருந்த
உன்னைப் பார்த்தவுடன்
கிட்ட வந்து
பார்க்கத் தோன்றியது
அவ்வளவே

பார்த்தவுடன் நெஞ்சில்
ஏதோவோர் பார அலை
நீர்த்த என் நெஞ்சை
நெக்குருக வைத்ததா!

தொண்டை இறுகிக்
கட்டிப் போய்க் கண்ணீராய்
என்டைக்கும் இல்லாமல்
இயல்பாக வழிந்தத்தா!

என்ன, எனக்குள்ளோ
இப்படியாய் மாற்றங்கள்?
உன்னைத் தான் எனக்குத்தெரியாதே
ஒரு பொழுதும்,

அருவரியிற் பார்த்தேனா?
இல்லை 'பொஸ்கோ' வின்
தெருக் கரையில் உள்ள
குளத்தடியிற் பார்த்தேனா?
கோயில் முடக்கில்,
அன்னதான மண்டபத்தில்,
பெண்கள் கல்லூரி,
வாயில்களில், காற்
பந்தடிக்கும் திடற் கரையில்
புவியை நாம் நெம்பும்
நீர் வேலித் தவறணையில்,?

சாதாரணமாய்ப் பெடியள்
உலவுகின்ற இடமெல்லாம்
தீதோ, நன்றோ
உணைப் பற்றி ஒரு துளியும்
எந்த ஞாபகம் கூட
எனக்கில்லை,
ஆனாலும்,

அந்தப் பொழுதில்,
பார்த்த ஒரு கணத்தில்,
'சத்தியமா நான் உடைஞ்சு போனன்'
எனக்குள்ளே
எத்தனையோ ஆண்டு
'உறவாய் உன் உருவம்'
பாக்காமலே இவ்வளவு
பத்ட மென்றால்
பாத்திருந்தா?
'கேக்கவே தேவையில்லை
நான் கெழிச்சு விழுந்திருப்பன்'
ஒன்றுமட்டும்
உனக்குறுதியாகச் சொல்லுவன்றா
சாக முதல் உன்னைப் பாத்திருந்தா,
நானுனக்கு
“நல்ல ஒரு நண்பனா
நாடியா இருந்திருப்பன்.”

வழனமக்ஞர் வராத வர்ணங்கள்

அண்மித்ததாய்த் தெரியும்
வெகு தொலைவில்.
இறுதியாக
குரியன் பூமியை நோக்கும்
மங்கலான பார்வையில்,
சிறிய படகுகள்
கரியனவாய்,
கடைசிநேரச் சூரியனைத்
தாண்டும்.

சின்னச் சின்னதாம்
நான் உன்னிற்
சேட்டை விட்ட
தும்மல் நிகழ் வெல்லாம்
என்மனசை வாட்டுகிற
விம்மல் நிகழ்வாக
விஸ்வ ரூபம் எடுக்கையிலே
உன்னிதயம் என்னுள்
அதிரும்,
உனக்குப் பிடிக்கும்
'அந்தப் பச்சை நீலம்'
வானமெங்கும்
தேடிப்பார்க்கிறேன்
'வருவதே இல்லை'
ஆனால்
எனக்குப்பிடிக்கும்
'அந்தச் சிவப்பு'
'குரிய மரணத்தின் போது வரும்'
“வழைமை போலத்தான்
இப்பவும்.”

எங்களிற்குள்

ஆயிரம் முறை படியும்
அரை அணுவும் புரியாது.
எனக்கே விளங்காத போது
உமக்கு மட்டும் எப்படி?

ஆண்குறி,
பெண்குறி,
புணர்ச்சி,
அடிக்கடி கவிதையில் வரும்,
படிமம் என்று
நினைப்பீரோ என்னவோ...
என்னையும்,
உம்மையும் தவிர,
மூன்றா மவன், இதை
புத்தகத்தில் பிரசர மாக்குவான்;
விளங்கோணு மெண்டில்லை: என
பேராசிரியரும் விளக்குவார்.

குடும்ப அமைப்புக்குள்
அடங்கிப் போகாமல்
பிள்ளை பெறுவது
குறித்தும்,
நேற்றைய
படுக்கை அறை உணர்வுகளை
கவிதையில்
படம் பிடித்துக்
காட்டியும்,
ஆணாதிக்க வாதத்திற்கு
சரியான ஆடி கொடுக்கும்
“பெண்ணியக் கவிதைகள் போல”
வெளிப்படையாகவும்
எதனையும் பேசமாட்டேன்.
ஆதலினால்,
“மீண்டும் சொல்கிறேன்”
உங்களிற்கு
எதுவுமே
‘விளங்க வேண்டுமென்றில்லை’
எங்கள் குழுவிற்கு
விளங்கினால்..?
‘போது மானது’.

பழித்தசாங்கம்

பெயர்

அன்புப் பகங்கிளியே அன்னவளின் பொல்லா
துன்பப் பெயரென்ன துப்பிவிடு - “நன்குடியில்”
வந்த இடம் மறந்து, வாய்ப் பேச்சு குளறுகின்ற
சந்தி(சி)ரிக்கும் பெயர் சாற்று.

நாடு

எந்தன் இளங்கிளியே, இருக்கேலா பெண்ணவளின்
இந்த நாள் நாடென்ன இசைத்திடு - கந்தகமும்,
கொலை, கொள்ளை, கற்பழிப்பு(ம்) என்றே வளர்ந்து வரும்
'இலங்கை தான் என்றே இசை'

நகர்

மெய் சொல்லும் எந்தன் மென் கிளியே புண்ணவளின்
பொய் மிக்க ஊரென்ன புகன்றிடு - பொய்யில்லை
எம்மண்ணும் ஈரம் ஊறிக்குளிர் வடையும்
'கம்பஹா' என்பதைக் காண்.

ஆறு

இன்பக்கிளியே இன அழிப்பு யுத்தத்தில்
 அன்பாய் நிற்பவளின் ஆறெறன் – என்றென்றும்
 தேர்தல் வருகையிலே தேன் வார்த்தை கொட்டுகின்ற
 ‘ஆர்வமொழி அதுவே ஆறு’

மலை

கட்சிக் கரும் படுக்கே. கணகொலைகள் செய்தவளின்
 மட்டற் புகழ் மலை யென்ன – திட்டமிட்டு
 ஓர் குழியில் பல் உயிர்கள் சேர்த்துப் புதைத்தது தான்
 ‘மார் தட்டும் பூத மலை’

ஊர்தி

ஆரக்கழுத்தழுகே அழிவுகளைச் செய்பவளின்
 வோற்ற ஊர்தி பெயரென்ன – நேரற்று
 அப்பாவிகளை எல்லாம் அடித்தடைக்கும் வெள்ளைத்
 ‘தப்பான வண்டியது தான்’

படை

பேர் சொல்லும் பிள்ளாய் பினாம் தின்னும் பேயவளின்
 போர் செய்யும் படை யென்ன புகன்றிடு – வேர்த்து உடல்
 சத்தம் கேட்டவுடன் சலமலமாய்ப் போகின்ற
 ‘தத்துப் படையதுவே தான்’

முரசு

முத்தம் தருவேன் நான் முரசின் பெயர் சொன்னால்
சித்தம் மகிழ்ந்தே தான் செப்பிடு - இத் தரையில்
காக்ககாம் அலையும் கட்சிகள் தான் அவனுடைய
'பாசம் அறையும் பறை'

தூர்

இன்னமுதே இன்றெங்கள் இனமே அழிகின்ற
தன்மையை ஆக்குபவள் தாரென்ன - பெண்மை அற்று
என்பு நாம்பிற் குட்டுகின்ற மாலைகளை
'அன்பெனவே காட்டிடுவாள் ஆடு'

கொடி

ஆண்பனையின் நூங்கே, அரசியவள் ஆட்சியிலே
காண்கின்ற நாட்டுக் கொடி என்ன - பூண் சிவப்பில்
புலைச்சிங்கம் நின்றபடி செவ்வாளைக் காட்டி யெமை
கொலை என்றே சொல்லுமாம் குறிப்பு.

பட்டறிவு

ஆச்சரியம் கூட
ஆச்சரியப்படு மளவு
வீச்கவலி கொண்டிறந்த
வீரர்காள்! உம் முடைய

பேச்சு, பெருந்தன்மை,
நடை உடைபாவணகள்,
அச்ச மென்றொன்றறியா
ஆண்மையுள்ள சிந்தனைகள்,

உலகே விதந்துரைக்கும்
ஊடுருவல் நுட்பங்கள்,
விலையே சொல்லேலா
வினைப்பு அறுவடைகள்,

களை என்று நீர் கருதும்
களை அழித்தல், மறுப்பின்றிப்
பிழை சரிகள் கேட்காமல்
பொரியோன் சொல் பின் பற்றல்,

உள்ளே படு கொலைகள்,
உமக்குள்ளே குத்து வெட்டு,
எள்ளி நகையாடும் அளவிற்கு
இடவாதம்.
ஆயிடனும்.

தந்தை, தாய் துறந்த
தாராளப் போக்கோடு
எந்தை, தாய் மட்டுமெல்ல
இனிதான ககங்க ளெல்லாம்
சொந்த மண்மீட்பே எனச் சொல்லிப்
போய் முடிந்தீர்தான் ?
இந்த மன நிலையில்
எத்தனைசா இது வரையில்?
இதற்குள்ளே அகப்பட்ட
இருபத்தைந்தாண்டுகளில்
எதற்கென்றே புரியாமல்
எத்தனையை இழுந்திருப்போம்?

எந்தத் தலைமையின் கீழ்
எம்முயிரைக் கொடுத்தோமோ,
எந்தத் தலைமையினை
எம் வரமாய் நினைத்தோமோ,

அந்தக் காலத்துள்
 எம் முடைய வேண்டுதல்கள்
 சொந்தமாய் ஓர் முடிவை
 போனவரின் மெய்க் கனவை
 எந்தப் பாடுபட்டும் எடுத்து
 நிலை கொள்ளாட்டால்
 'காலம் தன் கையால்
 சேற்றித்துச் செருப் பெறிந்து
 கொலை காரன், கள்ள ணென்று
 பட்டமிடும் இதுவழுமை, வரலாறு'

'இருக்கிறவன் ஒரு பெரிய மயிரில்லை',
 நாளைக்கே
 எருக்கலம் பூவாய் மாறிப் போவான்
 வாய்ப்புண்டு. ஆதலினால்
 மாண்டவரின் மெய்க்கனவை
 மனதிருத்தி, ஆண்டவனே
 வேண்டியதைத் தருக!
 'வெங்காயம் ஆறுதற்குள்.'

பாவ மன்னிப்பு

கறுப் பெண்றால் எனக்கென்ன
கவர்ச்சியோ தெரியாது;
உறுப்பாய் இருந்ததனால்
உயிர் கொடுத்து வளர்த்து வந்தேன்.

சோறுகறி வச்சா பூமி
சுற்றுவதும் தெரியாமல்
கோவக்காரன் போல்
கூப்பிட்டும் கேக்காமல்
கடைசி ‘அவிழ்’ முடியுமட்டும்
கண் திறக்காய்,
'டேய் கறுப்பா'

என் நினைச்சம்? அன்றைக்கு
இப்பிடி நடக்கு மெண்டு,
உனக்குஞ் சொல்லாமல்
உற்றவனும் அறியாமல்
'ஊரோட்' ஓடிப் போனம்

அஞ்சாம் நாள்,
வீட்டிலுள்ள பொருள் பார்க்கும்
விடுப்பினில் வந்தன் நான்
என்னைக் கண்டோன்னை
'அடராசா'.....

இடிவந்து
கட்டிப் பிடித்தாய்,
கண்ட பாட முத்தயிட்டாய்,
எட்டி, எட்டி, நான் போக
இன்னு மின்னும்
இனைய வந்தாய்,

பசியாலே நீ வாடிப் போயிருந்தாய்
கையிலுள்ள,
பார்சல் தணைப்பறித்து
படபடென்று பிய்த் தெறிந்தாய்,
உந்தன் நிலை அறிந்தேன் நீ
உணவருந்தி முடிப்பதற்குள்
எந்த விதப்பட்டும் வரமாட்டாய்
என நினைத்து
'மெல்லக் கழன்றேன் நான்'
நடந்த தென்ன? என் சொல்வேன்!

இடிப் போய்ச் சோற்றை
ஓர் பார்வை பார்ப்பதுவும்,
தேடி எனைவந்து தீண்டுவதும்,
இழுப்பதுவும்,
உண்ணாமல், அங்குமிங்கும்

உருள் வதுமாய்
எனைத் தடுத்தாய்,
'நானைக்கு வருவன் விடு'
என மிரட்டிக் கம்பெடுக்க
வாடிப் போய்த் தள்ளி "நின்
ஹோர் பார்வை பார்த் தாயே"...

அந்தப் பார்வைக்கு
அர்த்தம் நான்
சொல்ல தென்றால்.....
எந்தச் சொல்லெடுப்பேன்?
எவரிடம் போய்ப் பொருள் கேட்பேன்?
என்ன தான் சொன்னாலும்,
எவ்வளவு கதைச்சாலும்,
"சின்னச் சோத்துக்கு"
மடங்கிடுவாய்;
என நினைத்த
பொன்னை மடையன் நான்
புழுத்தாலும் பாவமில்லை.
கண்ணாலே நான் கண்ட
கடவுளோ;
என் கறுப்பா ,
மன்னியிட்டுத் தொழுகிறேன்
மன்னிப்பாய்.

காலம் பின்னீய வாழ்வு

காலத்துக் கென்ன?
கண்டபடி ஒடிவிடும்
சீலமாய்ச் சிறப்பாய்
இருந்தவரும்
போய் விடுவார்.
ஏதோ ஒன்றிரொண்டு
வரலாறிமுபட்டு
“அம்பிட்ட பெயர்களென்று
ஆட்காட்டும்,”
அது கூட
விமர்சகருக்கும்
பேரனுக்கும்
வசதியன்றி
போனவருக் கெல்லாம்
தெரிந்திடவா போகிறது?

இதற்குள்ளே
எங்கள் கல்வி முறைத்
தேர்வை எய்த
இரவிரவாய் முழிச்சு,
ஆசைகளை அடகுவச்சு,
முச்சை கூட இல்லாப்
பட்டம் ஒன்றைப்
பெற்றெடுத்து,
வேலை தேடுவதை
வேலை என்றாக்கி
கிடைச்சாலும்
மேலை உள்ளாவணின்
மேம்போக்கால்
விரக்தியின்ற உச்ச
விழிம்புக்குச் சென்றாலும்,
'சரி விடுவெம்' என்று
வழமையினை இயைபாக்கி
உலகத்தில் வாழப்பழகி
மூச்சு விட,
'காதல் வயசெல்லாம் கடந்து விடும்.'
பின்னர்
கலியாண்ம் எண்டும்
சொல்லேலா தென்பதனால்
" சாட்டுக் கென் நொரு
சடங்கு செய்வெம்."
பேந்தென்ன
சோத்துக்கும், சொதிக்கும்
சோரந்தான்,

‘இடைக்கிடையில்’,
கரிச்சட்டி துடைக்காத
பேப்பரில் ஏதேனும்
பேப்பருக் கெழுதிப் போட்டுவிட்டு
ஒரு மாசம்
பெரியாளாய்
‘நிமித்தித்திரிவம்.
‘திடீரன்றோர் நாளில்..
நினைவெல்லாம் மங்க,
நிமிர்ந்த தெல்லாம்
படுத்துவிட,
‘பேர் கூட இல்லாமற்
பிணமாவோம்!
‘டேய் முருகா!
இதுக்குப் பெயராடா
வாழ்க்கை?’

யாசிக்கிறேன்

உன்னுடைய
வார்த்தைகளால்
குண்டலி பட்ட
பறவையைப் போல்
குப்புறவீழ்ந்து கிடக்கிறேன்
சன்னங்கள் சூட
இந்தள விற்கு
என்னைச் சேதப் படுத்தியதில்லை.

பல முறை
ஏமாந்தாலும்
எந்த நன்றியும்
செய்யாத
கால்களின் பின்னால்
வாலாட்டியபடி
சென்று திரும்பும்
'அனாதை நாய்க்குட்டியைப் போல'
'ஏக்கம் நிறைந்த விழிக்ஞடன்'
பழைய நினைவுகளை
மட்டுமே பார்த்தபடி
காயங்களை
ஆற்றாமல்
காலங்களைத்
தள்ளிப்போட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன்
ஏனெனில்
உன் முத்தங்களால்
மட்டுமே
அதனைக்
குணப்படுத்த முடியும்.

தணிதுவ்

இப்போதும்
அடிக்கடி
உன் நினைவுகள்
எழும்,
சில்மிழங்களும்,
பரிமாறல்களும்
என்னையறியாமலேயே
உத்டில்
புன்னகையைத் தோற்றுவிக்கும்.

வீதியில் போகும் போது
நான் அடிக்கடி சிரிப்பதாக
தெரிந்தவர்கள் கூறுவார்கள்,
காரணம்
இதுவாகவும் இருக்கலாம்,
நானும்
பலர் தன்பாட்டிற் சிரிப்பதை
வீதிகளிற் கண்டிருக்கிறேன்.
அவர்களிற்கும்
'இதுதான் காரணமோ தெரியவில்லை'
ஆனாலும்
கடந்த காலங்களைப்போல
அந்தச் சிரிப்புக்கு பின்னார்
எழுவதான்
'கண்ணீரும், மனச்சோர்வும்'
இப்போது
இல்லை என்றே கூறுவேன்.
ஆயினும்,
உன் நினைவுகள்
அடிக்கடி எழும்
ஏதோ... எழுதுவேன்
மொனமாவேன்.

நெஞ்சம் மறக்குமோ?

பிழாவில் உடன்கள்ளு,
கிடாய்ப் பங்கு, நூங்கு,
ஆடுக்கூழ், கீரிமலை,
பாபநாச யாத்திரைகள்,
தோடியில் சீக்காய்,
நள்ளிரவு முழு நிலவு,
வேலி எல்லாம் குளை நிரம்பி
பூவரசில் மசுக்குட்டி,
சோலிதான்,
ஆணாலும் முட்கிமுவை
இலை தேச்ச
கடு சாம்பஸ் போட்டு
இழுக்கையில் தோல் மீது
தடிச்சுக் கடிச்சாலும்,
சோறியேக்கை
தோன்றுகின்ற
சுகமான அனுபவங்கள்.

பின்னேரம் யாழ்தேவி
பிழிச்சால்
மறுநாளோ அந்நேரம்
கொழும்பால்
மீண்டும் வருகின்ற
என்ன ஓர் வாழ்க்கை!

இன்னும் எத்தனையோ,
எத்தனையோ,
இழந்தாலும்,
‘நெஞ்சால்
இழுக்கேலா ஞாபகங்கள்.’
எல்லாம் போயிப்ப
இருண்ட பெருவெளி ஆகி
சல்லடையாய்
நம் தேசம்
சபித்தது போல....
இப்ப...,
வஞ்சகம் அறியாத
எஞ்சிய பணை மரங்கள்
வட்டிமுந்து, வடிவழிந்து
எம்மைப் போல் நிற்கிறது.
உடைந்து சிதறி
அத்திவாரம் மேல்வந்து
குடைந்த பெருங்குழியாய்
வீடுகள் கிடக்கிறது.
அடிக்கடி அலற்றகள்
அனுதாப முனுமுனுப்பு,

துடித்திறந்தும் உரிமை
கேட்கேலா சில உடல்கள்,

இனம் புரியா ஓர் அமைதி
நாஞ்குக்கு நாள் வேறுபடும்.
சனம் பழகி, இதனைச்
சட்டை செய்யாதொதுங்கும்,
ஊரின் நிம்மதியோ
நிசப்தம் போற் பொருளில்லை,
ஆனால்
'வேளின் பக்க மென
விழுதான தியாகங்கள்
இன்றும் உரமாக
இருப்பறிந்த நிலையாலே
என்னைப் போலவே
உணர் வோடு.....

‘அந்தக் கணப்பொழுது’

கந்தகப் புகை நாற்றம்,
காதுடையும் வெடிச்சத்தம்,
சொந்தமாய்,
பழகிப் போய்,
சோர் வடையா
ஓர் களத்தில்.....

இந்தா பிடி என்று
இமுத் தியுத்தி கொடுத்த
அந்த ஓர் கணத்தில்
அழகான ஒரு பெடியன்
வந்திறங்கி, வடிவாகத்
தனை உணர்ந்து கொள்ளுதற்குள்,
அந்தோ பரிதாபம்!
என்னகயால்;
அடநன்பா
உன்னை நான் சந்தித்த
அந்தக் கணப் பொழுது
ஏன்ரா? வேறிடமா
இருந்திருக்கக் கூடாதா?

கள்ளுக்கடை எண்டா
 கட்டாயம் நானுனக்கு
 அள்ளி அஞ்சாறு போத்தல் வாத்திருப்பன்,
 விழுந்தாலும் தூக்கி விட்டிருப்பன்.
 வாந்தி
 எழுந்தாலும் கையில் ஏந்தி எடுத்திருப்பன்,

உண்ணை நான் சந்தித்த
 அந்தக் கணப் பொழுது
 ஏன்றா
 வேறிடமா இருந்திருக்கக் கூடாதா?
 கால்ப்பந்தாட்ட
 மைதானம் எண்டாலும்,
 கோல் போட்டா நீ
 மன முடைய மாட்டியெண்டால்,
 பட்டும் படாமல்
 பயிற்றுனரும் அறியாமல்
 விட்டிருப்பன்ஒரு பந்தை,
 வீரனே!

மனுசனை மனுசன்
 சந்தித்து உலகத்தில்
 அனுசரிச்கப்போக
 எத்தனையோ இடங்கிடக்க.....
 போர்க்களத்தில் தான் நாம்
 சந்திக்க வேண்டு மென்று
 ஆர் விதிச்சிருந்தானோ?
 அறியேன் நான் சத்தியமா;

“சுடாமல் விட்டிருப்பன்
குந்தானே நான் விட்டால்
படாரென்றெனக்கு வெடி
வச்சிருப்பாய்
செத்திருப்பன்.”

‘உன்னை நான் விட்டால்
உயிர் வாழ்க்கை எனக்கில்லை’
என்ன நான் செய்ய?
போர்க்களத்து நண்பா, ‘சொல்’,

உன்னை நான் சந்தித்த
அந்தக் கணப் பொழுது
என்றா
வேறிடமா இருந்திருக்கக் கூடாதா?.....

பள்ளி எழுந்தருளாயே

குண்டு வெடித்துப் புகை மண்டலம் ஓய்ந்தது,
 குற்றுயிராகக் கிடந்த வேதனை
 விண்ணென்று வலிக்கத் தொடங்குது, இழப்புகள்
 விரக்தியாய் விண்ணினை நோக்கி எழுகையில்,
 'மண்டை வெடித்துச் சிவந்தது சூரியன்'
 மனிதம் சிதைந்த மண்ணாய்க் கறுத்து
 கண்டபடி எல்லாம் நடந்து விடந்தது
 கண் விழிப்பாயெம் ஈழத்தாயே!

நடந்தவை ஒரு புறம் நாதியற்றிருக்கத்
 தடங்களில் தப்பிப் பிழைத்தவர் கறுக்காய்
 இடங்களை விட்டு வேறொரு மண்ணில்
 இறங்கிட, இறங்கிட இங்ஙனே உள்ள
 மடந்தைகள் சடங்கினை முடிப்பதற்கென்றுதம்
 மன்மதன் படத்தினைக் கையினிற் கொண்டு
 இடந் தெரியாமல் இறங்கிட விடந்தது
 இனிவிழிப்பாயெம் ஈழத்தாயே!

போகேலா தென்றிருந்த, போர்ப்பறவைக் கூண்டுக்குள்
 ஆகாத தொன்று மிலை என நிமிர்ந்து போட்ட அடி
 சாகாத சரித் திரத்தைத் தந்துளது. விதை பலவாய்
 ஆகிப் பெருகி, ஆயிரமாய் ஆனபின்பும்
 தாகம், தவிப் பொரு தசமாவும் தீரவில்லை
 தற்கொடையா? தற்கொலையா? எனக் காலம் தீர்ப்பெழுதி
 பாகம் தருகின்ற 'வேளையிலே பரிந்துரைக்க
 வேகமாய்ப் பள்ளி எழுந்தருளாயே!

காணாமற் போன வரைக் கண் காணச் சென்ற மகள்
 கற்பழிக்கப்பட்டிருந்து கன காலம் ஆயிற்று,
 வீணான எதிர்பார்ப்பில் அழுதமுது
 வீதிகளில், மறியல் செய்தபலர் மரமாகப் போய் விட்டார்,
 "அரசன் அறுத்தின்னும் அற வில்லை, ஆண்டவனும்
 அரிவாளைக் கூர் தீட்டி முடித்தானோ தெரியவில்லை"?
 சரித்திரத்தில், "சபிக்கப் பட்ட இனம்" என்பதற்குள்
 இரக்கப்பட் டெழுவாயெய் ஸழுத்தாயே!

எவ்வளவு சந்தோசம் எனக்கு

கோபமோ, குறையோ,
கொடுக்கல் வாங்கல்களால் மனத்
தாபமோ, இல்லைத்
தவிர்க்கேலாச் சூழ்நிலையோ,

எதுவாக இருந்தாலும்
என் நண்பன்
எனச் சொன்னால்
பொதுவாக
ஸுஞ்சைக்கு நேராவே
சொல்லிடுவேன்.

'நண்பன் போற் பழகும் எதிரி'
எது செய்தாலும்,
நேராவே பேசி அடித்திட்டால்
அவனும் பின்
உடை மாற்றும் அறைக்குள்ளே
உள் நுளைந்து பட மெடுக்கும்
கடை கெட்ட காவாலி
என அறிவேன், அதனாலே
'முன்னாலே சிரித்து, கை கொடுத்து
வழி அனுப்பி,
பிண்ணாலே தடம் போட்டு
வீழ்த்தி விட்ட நண்பனிடம்,
'மெல்ல விடை பெற்றேன் புன்னகைத்து.'
அன்று முதல்,
என்னை அறியாமல்
அடிநெஞ்கள் 'விதை ஒன்று'
மெள்ள முளை விட்டுப்
பிளக்கிறது, நாட்போக
ஆணிவேர் வன்மம்
தன்னை நிலைப்படுத்தி,
நன்றாகத் திட்டமிட்டு,
கிளை அகட்டி, பூப்பூத்து,
நெஞ்கள் இருந்த என்
நஞ்செல்லாம் அப்படியே
பிஞ்க பிடித்துப் போய்த் தொங்கிறது.
என்னை அவன்,
அறுத்த கதை என்னீ
நான்முத கண்ணீரில்
செழித்து வளர்ந்த மரம்
பழுக்கிறது

அதற்குள்ளே
 எத்தனையோ வடுக்கள்
 எல்லாமே கொதிப்படைந்து
 இரத்தச் சிவப்புப் பழமாகத் தொங்கிறது
 'உரிச்சுக் கழட்டி
 பழம் அவனைப் போலத்தான்'.
 'வெளியில் அழகாவும்,
 உள்ளே நஞ்சாவும்'
 "தோற்று வித் தோன் போற்தானே
 தோன்று வதும் இருக்கோணும்"

பழத்தின் மினுமினுப்பில்,
 அழகில், உருப்படியில்,
 அவ்வழியே வந்த எதிரி நண்பன்
 'வினைப்படியே'...
 நாளென்றறியாமல்,
 நாடகத்தைப்புரியாமல்,
 பழம் பிடுங்கி, நாவாஸ் நீர்ற
 மென்று, மென்று
 அப்படியே விழுங்கிவிட்டான்
 சில நொடியில்;
 வாயாலும், மூக்காலும் நுரைகக்க,
 வாசல்கள், எல்லாமே அடைக்க,
 என் முன்னே
 துடித்திறந்தான்.
 இப்ப
 "எவ்வளவு சந்தோஷம் எனக்கு."

மெய்யம்

ஹாஜா இதழிலிருந்து
மிகக்கவனமாக
அழகாக
வழுக்கி விழும்
ஒரு மழைத்துளியைப்போல
உன் உதடுகள் வழியே
ஜென்ம மெடுக்கின்ற
ஒவ்வொரு சொற்களையும்
சிலிர்ப்போடு
இரைமீட்டுக் கொள்கிறேன்.
தினமும்
நாம் சந்தித்தாலும்
எனக்குச் சொல்வதற் கென்றே
நீ வைத்திருக் கின்ற
ஆயிரம் புது விடயங்களைக்
கேட்கும் போது தான்
புரிகிறது,
“பேச்சிற்கு
எப்பவுமே
தீர்வு கிடையாது.”

உயிர் போயும் மறப்பேனா

பொய்யாகக் கோவித்துப்
பின்னார் அணைத்து. முத்தம்
மெய்யாக உன் உதட்டில்
மீட்டிவிட மாட்டேனா!

உதட்டோடு உதடுவைத்து
உயிர் வாங்கும் வேளையில் உன்
இதழ் மீது கடித் தெடுத்துன்
இதழ் ரசிக்க மாட்டேனா!

இறுக்கி, எலும்புடைத்து
இன்னு மின்னும் உன்னிலெனை
அறுக்க முடியாமல்
அத்வைதம் அடையேனா!

உடல் வேர்த்துக் களைத்து
உன் மார்பிற் சாய்ந்திருக்க
இடறி வரும் முச் சொன்றை
இழுக்காமற் போவேனோ!

நீ ஆணாய் நான் பெண்ணாய்
இடம் மாறும் வேளையிலுன்
உண்மைக் குணம் பார்த்து
உதட்டோரம் சிரிக்கேனோ!

கண்மை கரைந்தோடிக்
கடைசியில் நீ அழும் வேளை
பெண்மை இது என்று
பெரும் மௌனம் காக்கேனோ!

விடிந் தெழுந்தென் முன்னால்
வெட்கி நீ தலை குளிந்து
ஒழுத்து விடும் புன்னகையை என்
உயிர் போயும் மறப்பேனோ!

பார்த்தவீ

ஓர் மாலையின்
இலேசான மழையுடன் கூடிய
மண் மணத்தின் போது
நீர் நிரம்பிய விழிகளோடு
'காயங்களைப் பார்க்கிறேன்'
எனக்கு
'எப்பவும் தெரியும்'
காயங்களைத் திரும்பிப் பார்ப்பது
சிரிப்பைத் தரும் என்று,
ஆனால்
எனக்கு
'ஒரு நாளும் தெரியாது'
அந்தச் சிரிப்புக்களைத்
திரும்பிப் பார்க்கும் போது
அழுகை வரும் என்று.

மோனம்

அறிவு தெரிந்த முதல்
இன்று வரை,
உலகத்தில்
என்னால் எவரும்
'வருந்தி வயிறெறிந்த தில்லை'
யாராலும் நானும்
'வருந்த வில்லை',
என்கின்ற
'முழுமை நினைவோடு'
கால் நீட்டிப் படுத்து,
மெல்ல மெல்லக் கண்மூடி,
திருப்தியாய் மூச்சை
இழுத்து விட்டு,
நினைவுகளை
'நிதானமாய்ச் சுமந்தபடி'
'நீர் துயிலில் மூழ்குகையில்'..
கணமேனும்
மன முடைந்து போகாதே...
கண் கலங்கி,
கை கால் வேர்த்துதறக்
கடந்தவற்றை
என்னாதே.....,

என்னோடு நீ இருந்த
இமை படக்கும் வேளாகளை
உன் கணவன்
இயல்போடு
ஒப்பிட்டுப் பார்க்காதே...
வேர்வை
மணம் தூண்டும்
'விறைப்பான நினைவுகளை'
போர்வைக்கு(ன்)
அவன் மார்பில்
புரிவதற்கு முயலாதே.....,
உன் மகனை
என்னுருவாய்க் கண்டு
நெஞ்சோடு
இறுகப்பிடித்தணைத்து
'செவிவருடிப்
பாற்தனத்தால்'
என்னில் நீ மொண்ட
'குவை நரம்புக் கவிழதகளை'
'முதல் முத்தச் சிலிர்ப்போடு
ஊட்டு'
'மனக்காயம்'
ஆறித் தணியுமட்டும்
'அழு',
'தெளிந்து சிரிப்பு வரும்',
பழங்கதை
என்றெண்ணிச் சிரிக்காதே
'அழுகை வரும்.'

வேரன் நியிருந்தாய்

உன்னைப் பிரிந்திருந்து சிலதை
உற்றிட நேருகையில்
என்னமோ தெரிய வில்லை
இதயம் இயங்க மறுக்குதடி.

ஸூர்ச்சையாய்ப் போம் பயத்தில்
இமையை மூட நினைத்திடலோ
ஆச்சர்யப்படும் வகையில் விழிந்ர்
ஆவியில் உயிர்க்குதடி....

என்னை மறைக்க எண்ணி
அடக்கி, எச்சில் விழுங்கையிலே
உந்தன் உமிழ் நீரே சுவையாய்
உதட்டினுள் ஊறுதடி....

தூக் கெனச் சொல்லிப்பிள்ளை, தனது
தாயினைக் கெஞ்சுகையில், வரும்
ஏக்கமும், முகக்குழைவும் எனைநீ
இரப்பதாய்த் தோன்றுதடி....

எதோ நினைக்குதடி, மனசு
எதற்கும் கலங்குதடி.
பாதி இறந்து விட்டேன் முடிவினைப்
பார்க்க நீ வருவாயோ?.....

முடிவிலீ

திரண்டு அனுபவத்தால்
சிவப்படைந்து,
கூர்மையுற்ற,
இரண்டு விழி களையும்
அப்படியே கைகளினால்
கழற்றி எடுத்து,
வான் நோக்கி,
பால் வெளிக்குள்,
கழன்றேதும் சேதமின்றி
எறிந்து விட்டேன்,
போகிறது...

வழி வழியே
எத்தனையோ
தடங்கல்கள்,
சதி வலைகள்,
எல்லாவற்றிலும் தப்பி
போகோணும் என்கண்கள்,
“நல்ல தெண்டு
நான் நினைச்ச
பால் வெளிக்குப் போகோணும்,”
அங்கே போய்ப்
புவியின் ‘கண்றாவிக்
காட்சி எல்லாம்’
‘மங்கலாய்க் கூடத்
தெரியாமல்,’
‘புதனிழுட்டில்’
இழிஞ்சிருக் கோணும்
ஓரிரு நினைவோடு,
இழிந்த பூழி
அழிந்தபின்,
என் விழி வேண்டும்
அவளோடு
கவனம் பால் வெளியே
என் கண்கள்
கண் மணிக்குள்,
“இறக்கேலா நினைவோடும்,
என்னிதயத் தூடிப்போடும்,
மறக்கேலா உருவுள்ள
என்னுயிரின்
மனசாள் வாள்.”
சிவந்த கீழ்ச் சொண்டு

கயல் விழிகள்
எனது மனம்
உவந்து தொடுகின்ற
கைவிரல்கள்,
கணுக்கால்,
'செல்லத்தில் சிணுங்கேக்கை'
உயிர் பருகும்
ஓர் வனப்பு,
எல்லாம் இருக்கிறது
கண்ணுவளே
'மிகக்கவனம்',
என் முகத்திற் கண்ணிருக்க
உலகிற்குத் தகுதியில்லை,
பின் நாளில் உலகு
திருந்தினால் நான் கேட்பேன்,
“பட்டருக்காய்”
'அவ' எறிஞ்சு
பெளர்ணமியாய்
நின்ற நிலா
வெட்டுண்டு, வெட்டுண்டு
தேஞ்சது போல்
என் கண்கள்
சொட்டும் தேயாது
வாழும்,
முடிவிலியாய்...

நிறுத்தல்

குடாய், கடுங்குளிராய்
சுகமான இது உணர்வாய்,
வாட்டேலுமட்டுமெனை
வாட்டி,
மிகக் கனத்த
'பூட்டாத பூட்டிற்குள்'
எனைப் போட்டுப்
போயிருக்கும்,
என்னோடு நடைபயின்ற
இருபத்தைந்தான்டுகளே!

'கண்முன்னே எனைக்கடந்து போனீர்!
அதற்குள்ளே
எத்தனை மாற்றங்கள்,
இமுபறிகள்,
திருப்பங்கள்,
நெஞ்சே வெடித்து
நினைவழிந்து போவது போல்
இன்றும் நான் நம்பாத
எழும் பேலாச் சறுக்கல்கள்
எல்லாம் அனுபவமாய்
என் நெற்றிப் பரப்பெங்கும்
புள்ளிகளாய், சுருக்குகளாய்
விழுந்துளது,
காலத்தீ,
என்னைப் பொகுக்கிப்
பதப்படுத்தி, உலகோடு
மெல்ல நசிந்தோட
இயை பாக்கி
வைத்துளது,
இந்தக் காலத்துள்
அடிப்படுத்த வாங்கி
நானுணர்ந்து கொண்ட
ஞாயங்கள், எனக்குள்ளே
போதி மரமாய் வளர்ந்து
அடிக்கடியும்
ஆயிரம் கதைகளினைச்
சொல்லும்.
'நான் கேட்பதில்லை'
இன்றேனோ மனசு
இளகிக் கிடக்கிறது

வேரடியிற் சாய்ந்து
 ‘விம்முகின்ற நினைவுகளை’
 பாரமனதோடு பார்க்கின்றேன்.

கல்லூரி
 ஈரங்குறையாமல்
 அப்படியே நிழற்படமாய்
 ‘கொடுப்புள்
 சிரிப்பாக மலர்கிறது’
 ஞாபகங்கள்
 எத்தனையோ இருந்தாலும்
 மதிற்பாய்வும், ஆடிதழியும்,
 தண்டனைகள் பெற்ற
 வேளாகளுந்தான்,
 இன்றும்,
 நினைத்துச் சிரிப்பதற்கு
 முடிகிறது.
 என் ஆசான்
 இப்பொழுது கண்டாலும்
 என் முதுகு தட்டி மற்றவர்க்கு
 ‘இவன் செய்த குழப்படியள்’
 எனப் பெருமை பேசுதற்கும்
 அவை தான் பொருளாக இருக்கிறது.
 ‘சாதனையும், பரிசும் பெரிய
 சந்தோஷம் தருவதில்லை’,
 கல்லூரிக் காலத்தில்
 நான் பெற்ற பிரம்படியும்,
 தண்டனையும்,
 தலைகுளியும்,
 காலத்தின் வெள்ளத்தில்

எப்படி நிலைமாறாய்,
மகிழ்வுப் பெருஞ்சிரிப்பாய்
உரு மாற்றம்
பெற்றுயிர்த்துளது.
'புரிகிறது',
காலத்தின் கதைப்போக்கில்
பலமாறும்,
பலமருவும்,
புளிச்சவைகள் இனிக்கும்.
இனிச்சவைகள் எண்ண
நினைவுகளிற் கெட்டாது
இப்படியே சிலவேளை
கதைப் பொருளே
தடம் மாறும்.
இதில்,
'காதல் மிகப் பெரிய பாடம்'
அது சொன்ன
ஆழ அனுபவமும்,
அவதார உணர்வுகளும்,
நீஞ்கின்ற வாழ்க்கைப்
பாதையிலே, நிச்சயமாய்
தடைபலவும்
தாண்டுதற்குதவும்.
'பருவத்தில்'
'நாம் போன கடற்கரையும்'
குச் சொழுங்கை முடக்குகளும்,
கோயிற்கரை மதிலும்,
குளிர்பானக் கடைகளுமே'
'புராதன வரலாற்றுச்
சின்னாங்களாய்

சரித்தீரத்தில்
 முக்கியத்துவம் வாய்ந்த
 இடங்களுமாய்
 மாறிவிடும்.
 ‘காதலிக்கு எப்பவுமே
 வளர் இளமைப் பருவந்தான்’
 மனைவியைப் போல்
 வயசு ஏறாது,
 தலை நரைச்சு
 நாரிப்பிடிப்பும்
 நடைத்தளர்வும் இருக்காது,
 உப்புறைப்புப் பிரச்சனையிற்
 தொடங்கி,
 முகம் நீண்டு,
 உறவினர்கள் உபசரிப்பில்
 கதை முற்றி, மனம் வெந்து
 ஏன்றா முடிச்சம் என்று
 எண்ணுதற்கு வாய்ப்பில்லை,

எப்ப நான் அவளைப்
 ‘பிரிஞ்சேனோ, பிரியேக்கை’
 எப்படி உருவத்தில்
 நான் அவளைக் கண்டேனோ
 அப்படியே அவள் என்
 ஆயுள் முடிய மட்டும்
 இளமை ததும்பிடவே
 வீற்றிருப்பாள்,
 கோபங்கள், எதிர்பாராத்
 துரோகங்கள் எல்லாமே
 காலத்தீப்பந்தில்

கனன்றெறிந்து விடும்
ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதற்கென்றே
உணர்வு மட்டும்
வருகின்ற ஒருத்திக்காய்
வாசலிலே காத்திருக்கும்.
'உண்மையிலே',
காதற் தோல்வி உற்றோர்
காதலியை எண்ணுதல் போல்
அவளுடைய மென் உணர்வை
மீட்டி உருகுதல் போல்
காதலிலே வெற்றி பெற்றோர்
நினைப்பதில்லை, வாய்ப்புமில்லை
'இருப்புணர்வு எப்பவுமே
எழுச்சியாய் இருப்பதில்லை
- இல்லாமதான் இருப்பைத்
தேடுதற்குத் தூண்டிலிடும்',
ஆதலினாற் காதல்
வெற்றி எனல்
முடிச்சுள்ளே,
'அடங்கி மணம் முடித்தல் அல்ல'
அதற்கப்பால்
பரிசுத்தமாய்
எந்தத் தழும்புமின்றி
இறுதிவரை
'நினைந்துருகிப்போதல்'
என்பேன், என்னுடைய
வாழ்வின் அனுபவத்தில்
இது ஓர்
வழித்துணைதான்.
உலகைப் புரிந்திடவும்,

உண்மை மனிசரினை
உய்த்தறிந்து வாழ்வில்
ஒதுங்கி நடந்திடவும்
வேலைத்தளம் தந்த
அனுபவங்கள் மிகப் பெரிது
வேடத்தால் தம் முடைய
முகம் மாற்றி,
மனிதர்களாய்!,
நரிக ஜெல்லாம் பணிபுரியும்
ஹடகமே என்னுடைய
முதற் தொழிலாய்,
முழி வளமாய்,
அமைந்ததனால் அங்குள்ள
மனிசரினைப் படித்தால்
உலகத்தில் எங்கேயும்
எங்குள்ள வணையும் என்னால்
எடை போட முடிய மென்ற
'தாக்கப்பட்டறிவு'
எனக்குண்டு.
'அதனைவிட',
வாழ்வின் உச்சம்,
வளமான உயர்பீடம்,
என்றெண்ணி இருந்தவர்கள்
எல்லோரும் தாயிருந்த
இடமே தெரியாமல் .
வாய்டைச்சு, மணகவ்விப்
'போனகதை', நான் அறிவேன்
ஆதவினால்
நான் பெரிசாய்....
நிண்டு நிலைப்பண்ணடோ
நெருப்பாற்றைக் கடப்பன் என்றோ

நீட்டி முழங்கிடவே மாட்டேன்.
என் கவிதை
அம்பது ஆண்டுகளோ!
அதற்குப் பின்னருமோ
பேசப்படும் என்றாரும்
வாய்தவறிச் சொன்னாலும்
'நிலைத்தல் பற்றி மிகைக்
கருத்து நிலை' எனக்கில்லை.
'சாவீட்டில்;,
'சரியில்லை என்னு மொரு
சாட்டிற்காம்,
கூடி வந்திருந்து
வெற்றிலைக் குதப்பலிடை,
என் கவிதை பற்றி
ஏதேனும் சில வரிகள்.
நீர் பேசிப் போவதற்குக்
கூடுந்தான், ஆனாலும்
இருக்கும் பொழுதே
நான் போக(ப்) பின்னாலே
ஆயிரம் குத்தற் கடைபேசிச்
சிரித்தோர் நீர்!
இறந்த பிற கென்றால்
விடுவீரோ?
நான் சாக
எதுவுமே மிஞ்சாது.
'அந்தியட்டி ஏவறையாய்'
எல்லாம் போய் மறையும்
என்கின்றநிச்த்தெளிவில்,
மனசாலும்,
உடலாலும் ஒடுங்கி,
ஒதுங்கிப்போய்,

யாருக்கும் வயிழெரிய
நடக்காமல், என்மனகம்
யாராலும் நோகாமற்
போவதற்கே விரும்புகிறேன்.
அத்தோடு,
நான் நினைக்கும் அளவிற்கு
இவ் உலகின்
சமுற்சிக்கு.
என்னுடைய தேவை
'கயிற்றரவே,'
நீண்டு செலும்
பாதைகளின் தூரம்,
வளைவு, பள்ளங்கள்
எதும் அறியேன் நான்,
ஆதலினாற்
'பயணத்தில்' என்னுடைய
ஏற்பாட்டை, கவனத்தைச்
செலுத்துகிறேன்,
ஒருவேளை
நானுருகிக் கும்பிட்ட
நல்லூரான் வழி வந்து
கை கொடுத்துதவக் கூடும்!
என நம்பி,
நம்பி நடக்கின்றேன்...
நடப்பதனை யார் அறிவார்...?

யாருக்கும் வயிழெறி
நடக்காமல், என்மனகும்
யாராலும் நோகாமற்
போவதற்கே விரும்புகிறேன்.
அத்தோடு,
நான் நினைக்கும் அளவிற்கு
இவ் உலகின்
சமுற்சிக்கு.
என்னுடைய தேவை
'கயிற்றரவே,'
நீண்டு செலும்
பாதைகளின் தூரம்,
வளைவு, பள்ளங்கள்
எதும் அறியேன் நான்,
ஆதலினாற்
'பயணத்தில்' என்னுடைய
ஏற்பாட்டை, கவனத்தைச்
செலுத்துகிறேன்,
ஒருவேளை
நானுருகிக் கும்பிட்ட
நல்லூரான் வழி வந்து
கை கொடுத்துதவக் கூடும்!
என நம்பி,
நம்பி நடக்கின்றேன்...
நடப்பதனை யார் அறிவார்...?

எங்கள் அடுக்கையுட்
உயிர்களுட்
தியக்குட்
ஏஞ் வித்திலுட்
முறைக்கலு அல்ல,
கீண்டுட் கட்டுக
விகளீட்டுக்கல வெறுக்கிடோட்
வெறுப்பினுட்
நாட்
வீடைய் இருக்கிடோட்.